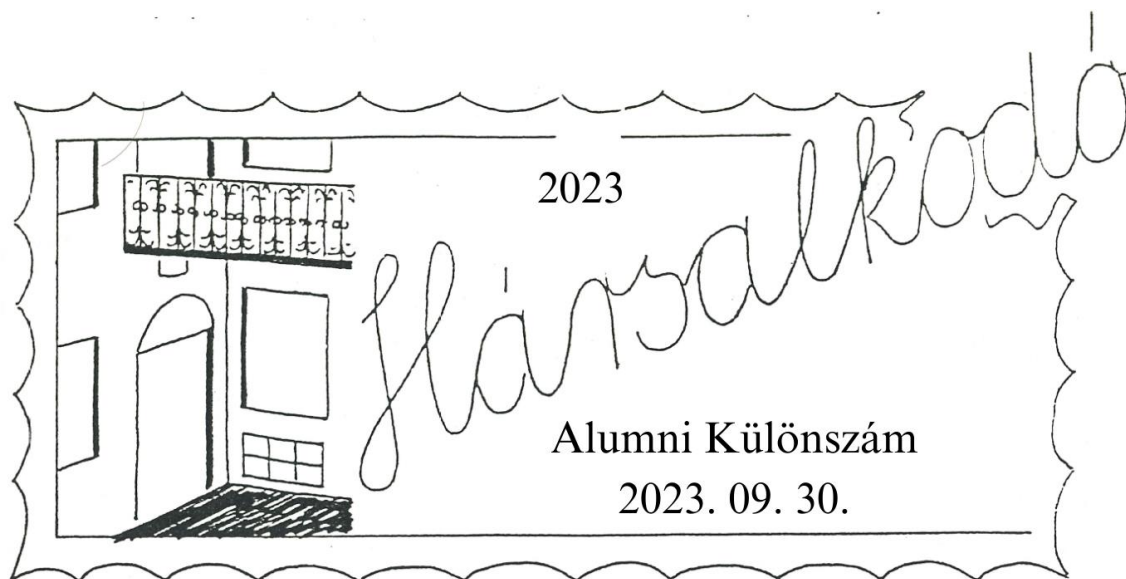

Összeállította:

Hanza Richárd

Kóta Kata

Nyáry Dorottya

Köszönet illeti:

Dr. Dobó Máté

Dr. Farkas Ferenc Balázs

Dr. Godó Ferenc

Kovácsné Peltz Györgyi

Híd, ami összeköt...a *Hársalkodó* margójára

Minden tavasz az újrakezdés, az átalakulás ígéretét hozza magával, és egyben a forradalmak időszaka is. 1989 tavasza, ha forradalmat nem is, de jelentős emblematikus események sorát hozta a magyar történelemben.

A vasfüggöny lebontása, a berlini fal leomlása, a varsói szerződés titkos záradékának kiiktatása, Nagy Imre és mártír társainak újratemetése, de talán az a történelmi pillanat is, hogy első ízben járt hivatalban lévő amerikai elnök, jelesen George H.W.Bush magyar földön, és mondott beszédet a Kossuth téren. E történelmi évben szinte minden napra jutott valami rendkívüli, valami, a későbbi életünket jelentősen meghatározó esemény.

Ilyen történelmi pillanat volt, hogy március 14-én megjelent a *Hársalkodó* folyóirat első lapszáma. Hogy túlzás lenne történelmi pillanatnak nevezni? Mai szemmel és értelemmel biztosan. De akkor és ott nagy tettnek véltük. Szakkollégiumunk alapítása óta majd négy év telt el ekkor. A történelmi változások átfolytak rajtunk, mindenkit megérintett, nem lehetett kitérni előle. Nem tudtuk, mi lesz holnap, de mindenki tenni akart. Mindenkinek volt véleménye, hozzá akart szólni a dolgokhoz. Az újság megjelenését sok- sok együtt gondolkodás, vita előzte meg: Kell e nekünk, egy 56 fős közösségnek egy önálló kiadvány, és mi előnyünk származhat belőle? Egy ilyen mikroközösségben mi az a hír, mely nem talál spontán utat magának és nem „terjed” korlátlanul az együttlakók között?

Ma ezek a kérdések, akár naívnak is tűnhetnek, hiszen a gyorsan fejlődő mobil, digitális és virtuális világban másodpercek sem kellenek, és mindent láthatunk, hallhatunk és olvashatunk. Megoszthatjuk a gondolatainkat, véleményt cserélhetünk. De 34 évvel ezelőtt ezek a lehetőségek még csak elképzelés szintjén sem álltak rendelkezésre. Maradt a jó bevált faliújság és a sok találkozás, személyes együttlét, ahol az információk szabadon áramolhattak.

Mégis, többen úgy gondoltuk, nem ártana egy rendszeresen megjelenő kiadvány, ami nemcsak a hírek átadásáról szólna, hanem egyben egy olyan történetarchívum, mely hűen rögzítené a közösségünk útját, tevékenységét, sikereit és ballépéseit. A megszokott formulámmal élve a történelem folyamatába ágyazva mutatná be, kik vagyunk, mit akarunk és hol tartunk ebben a gyorsan változó világban. Emellett lehetőséget szeretnénk volna adni olyan gondolatok megjelenésének is, melyek a mindennapi beszélgetés során nem vagy kevesebbekhez juthattak el.

A döntésünket, miszerint szükségünk van egy írott kiadványra, egyhangúlag mindenki lelkesen támogatta. A támogató vélemények summázatát az újság első főszerkesztőjének gondolatai foglalták össze. „Írni nem több, hanem más, mint beszélni. A nyelvből gondosan válogatva, felelősséggel, maradandóan adni egy darabot magunkból, átlépve idő és tér korlátait. Megörökíteni másoknak és saját magunknak tudatunk egy pillanatnyi állapotát. Egy leírt gondolat, vers, kritika, vicc vagy rajz utólag is szembesít. Buzdít önkontrollra, a továbblépésre, lelkesít vagy éppen figyelmeztet.” Minden útnak értelme van, de ezt csak az utolsó pillanatban értjük meg. Ilyen út volt a Hársalkodó létrehozása és fenntartása. Egy nagy vállalkozás. Híd a múlt és jövő között. Nem hőstett, hanem türelemjáték.

És mi Újság ma? Szüksége van a közösségnek az út folytatására? Kézbe vesszük és elolvassuk a megjelenő számokat? Az akkor megfogalmazott célok vállalhatóak és követhetők? A kérdéseket fel kell tennünk magunknak és mindannyiunknak: mi egy szakkollégiumi újság feladata, célja, mi adja ma a létjogosultságát vagy éppen „milyennek kellene lennie”. Főleg 34 év távlatából. Ezzel tartozunk az alapítóknak és önmagunknak is.

Miért van szükség a Hársalkodóra (szerintem)? Mert muszáj írni. Az írás nem más, mint egy tükör, melyben ott van az adott kor a szakkollégiumi sorsokban, az egyéniségekben, szituációkban, döntésekben, az útkeresésben, a reménységben és a célokban. Mielőtt írna valaki, gondolkodnia kell. Írás közben a gondolatoknak sorokba kell igazodniuk, mivel leíratlanul és magukra hagyottan a gondolatok csak körbejárnak.

De a leírt sorok nemcsak a gondolatokat rendezik sorba, hanem e gondolatokat egyúttal a befogadó felé irányítják. A végpontról kifutnak az olvasó irányába. Az írás indítéka nem csupán az, hogy gondolatainkat eligazítsuk, hanem az is, hogy e gondolatokat máshoz továbbítsuk. Valamely iromány csak akkor éri el rejtett célját, ha valaki mást érint. Az írás tehát nemcsak gondolati, befelé forduló gesztus, hanem kifejező, kifelé irányuló gesztus is. Aki ír, saját bensőjébe hatol, ugyanakkor kifelé is hat a társaira.

Miért muszáj írni? Mert a ti nemzedéketek, ha nem is ugyanolyan, de hasonlóan viharos történelmi korban éli mindennapjait, mint az alapító szakkollégistáink. Más gondok, más problémák, de a pillanat történelmi. Ma sem tudjuk mit hoz a holnap és ez sokakat félelemmel, másokat reménységgel tölt el. A kérdések ugyanazok, mint 34 évvel ezelőtt. Talán a megoldások is hasonlóak lehetnek. Írni kell.

Mi magunk vagyunk a híd. Minden nemzedék híd a múlt és jövő között. Mindazt a tudást, értéket, amit felhalmoztunk, tovább kell adni, hogy az utánunk jövő nemzedékek gyarapíthassák. Hiszen mindennek, ami vagyunk, akkor van igazán értéke, ha van értelme a múltunknak, van értelme a jövőnknek, van értelme az egyén és a közösség életének.

Dr. Godó Ferenc, 2023. április

KV-zás a klubban

A vártnál kisebb érdeklődés – alig több mint tíz emberé – mellett kezdődött a diskurzus a kollégiumunk SZMSZ-tervezetéről. Az összejövétel nem volt igazán DB-ülésnek nevezhető, mind összetételében, mind szellemében az elképzelt Kibővített Választmány hangulatát idézte meg. Hamar kiderült, hogy kidolgozott elképzeléssel egyedül Szabó Gábor rendelkezik, így alternatívák előterjesztése helyett a Forum Comitiorumból már ismert anyag megbeszéléséről lehetett szó. Ennek fogadtatása pedig – nos, kis eufémizmussal – kezdetben nem volt egyértelmű, többen kifogásoltuk a sokféle bizottságot, ellenőrző, fegyelmi testületet, melyek rossz esetben az elidegenedés, bizalmatlanság melegágyai lehetnek, s élénk vetítenek egy képet az egymás árgus szemekkel való figyelése orwelli világából. Felmerült, hogy egy kislétszámú közösségnek vajon feltétel nélkül másolnia kell-e a nagy társadalmak működését biztosító mechanizmusokat?

A közel négyórás eszmecsere során aztán egészében és pontról pontra is tisztáztuk vitás kérdéseinket. A jó hangulatban véget ért gyűlés után elmondhattuk, hogy alkotó vita zajlott, számunkra világosabb lett a rendszer felépítése és működése, az alkotó pedig egy csiszoltabb, részleteiben és teljességében is érthetőbb koncepciót vihet a közgyűlés elé. A jelenlévők egyetértettek abban, hogy a változtatás igénye megérdemli a tervezet kipróbálását, így – kis rosszmájúsággal: jobb híján – elfogadásra javasolják a kollégiumnak, legyen próbája a gyakorlat. Az előterjesztésre és a döntésre az április 13-ára összehívott közgyűlésen kerül sor.

Vass Zoltán, 1989. március

Hippokratesz és az Alkotmány, azaz: Orvos vagy alkalmazott

‘Én, ... becsületemre esküszöm, hogy a Magyar Népköztársaság alkotmányához és a dolgozó néphez mindenkor hű leszek...’ Így kezdődik az eskünk, melyről egyszer, harmadévben, etikából vitatkozhatunk, és amelyet hatodév végén elmondunk.

A kérdés csupán annyi, hogy több-e az orvos mint egy, az orvosi tudományokból többé-kevésbé kiokosított szakmunkás, állami alkalmazott, avagy sem. Ha nem, akkor a vitát el sem érdemes indítani, és sürgős feladatunk hogy komolyan beépítsük gondolkodásunkba a tőlünk államilag elvárt követelményeket.

Talán van létjogosultsága a másik véleménynek is. Az orvos az az ember, aki szakmája megismerése után minden erejével az élet szolgálatára törekszik, nem nézve a beteg társadalmi, nemzetiségi, vallási hovatartozását, és biztosítja a lehető legteljesebb diszkréciót, titoktartást.

Úgy érzem, az ősi, hippokratészi eskü gondolatai méltóbbak az interiorizációra/belső törvényre/. Természetes, hogy a totális államok nem engedhetik meg polgáraiknak a lelkiismeret ilyenfajta “luxusát”. Kétségtelen, hogy a jelenleg érvényben levő eskü is tartalmazza ezen gondolatok jó részét. Csakhát az eleje... Vagyunk páran, akik túl esetlegesnek, és megváltoztathatónak tartjuk mind az ország nevét, mind az alkotmányát. Sőt: államformáját, hatalmi struktúráját. És nem óhajtanánk orvosi ténykedésünk alapvetését ezen változásokhoz igazítani. Természetes, hogy lesznek mindig orvosra, egészségügyre vonatkozó törvények, melyek mint állampolgárt, engem is köteleznek. Ha azonban azokat a BETEG érdekében áthágni kényszerülök, akkor törvényszegő vagyok, melyért teljesen jogszerűen elítélhetnek, ha kiderül. A jelen szöveg szerint azonban esküszegő is vagyok.

No persze, lehet erre azt mondani, hogy túlságosan komolyan veszem. Hiszen egészen a közelmúltig nálunk végző külföldi diákok is ezt az esküt mondták el. Semmi bajuk nem lett tőle. No és azon magyar hallgatóknak sem, akik esetleg nem tartották túl erkölcsösnek az első mondatot. Lettek közöttük jó orvosok, lettek jó káderek és persze rosszak is.

Csakhát miért kell pusztá formasággá süllyeszteni egy olyan dolgot, ami évszázadokig az orvosi hivatás alapköve volt? Miért nem elég ‘jó’ nekünk az a nemzetközi esküszöveg, melyet 1948-ban egy nemzetközi orvoskongresszuson elfogadtak, és Ausztriának, Franciaországnak azóta megfelel? (Szövege megtalálható Szilárd J.: Orvosi –etika; jegyzet 29. o.)

Talán érdemes erről – is – vitatkozni, és konszenzus esetén a megváltoztatás irányába kísérletet tenni.

Léránt Anna, 1989. március

Csontkovács Ausztráliából

Véletlenszerűen toppantunk be az első emeleti társalgóba, ahol furcsa kép fogadott: egy széken ülő fiatalasszony gerincét nyomogatta néhány lelkes polgártárs. Érdeklődve álltuk őket körbe – hátha mi is hozzáférünk -, de lassan kiderült, miről is van szó. Egy magyar rokonokkal rendelkező ausztrál csontkovács tart oktatást érdeklődőknek. Mivel az ottlevők egymás felépítését jól ismerték, mi vállaltuk a kísérleti nyúl szerepét.

A gerinc alakját, egyes részeinek funkcióját vizsgálták a csontkovács segítségével. Persze ne szálfatermetű, öblös hangú embert képzeljete el, hanem szimpatikus, filigrán, de rendkívül energikus valakit. Megemléttünk, hogy mi is szívesen elsajátítanánk néhány műfogást, s ebből mindjárt megállapodás is lett. Kéthónapos oktatást tartana, hetente két alkalommal (további részletek Dr. Sebestyén Tamásnál, Hermann Robinál vagy nálam).

Akkor éreztem, hogy magamévá kell tennem ezt a tudásanyagot, amikor nevelőtanárunkon megmutatta a farokcsont tapintását. A tévedések elkerülése végett az os coccygisről van szó. A továbbiakban a társalgó csoportszexnek otthont adó kéjlakká alakult, hisz mindenhol – asztalon, széken, földön – egymást gyömöszölő párok alakultak. Sok érdekeset derítettünk ki egymásról: van, akinek nincs is gerunce, találtunk sacroiliacalis ízületi sublaxatiót, lumbalis gerincmerevséget. (Nevek említését az orvosi titoktartás tiltja).

Legközelebb csütörtökön ½ 6-kor találkozunk (sajnos ütközik egyéb programokkal, s folytatjuk a tudományos tapogatózást.

Borsodi Imre, 1989. április

Kedves Koleszos!

Drága Koleszos!

Szeretném megköszönni, hogy lejtétél erre az “Újonc visszavág” című bulira. Másodszor köszönöm, hogy a kollégium hagyományaihoz híven NEM voltál PONTOS (u. i. még nem voltak készek a palacsinták). Ennyit előljáróban.

Az est lényegét illetően arra voltam kíváncsi, hogy mennyire beleválók a Hársfások. Örülök, hogy nem kellett csalódnom. Az általam kiválasztott játékosok segítségével sikerült a közönséget jókedvre hangolni. Ez odáig fajult, hogy a közös feladatnál mindenki megpróbált maximumot nyújtani. Így a fiúk alsónadrágbemutatót tartottak (playboy gatyótól a fehérig), a lányok közül pedig... pedig kár, hogy nem maradhattunk kettesben. Jó volt nézni, hogy milyen családiasak a koleszosok. A vetélkedő kicsit hosszabbra nyúlott, mint terveztem, így kissé elfáradtunk utána a tánchoz, (nem baj, jövő héten indul a táncsuli, mindenki megtanulhat) no meg másnap demó volt.

Végül szeretnék köszönetet írni mindazoknak, akik segítettek az est szervezésében.

Kiváló 10telettel:
Pallós Henrik, 1990. október

A teremtés 10 éve

És nagy sötétség vala a SOTE nevű bolygón, kusza kis állatok csúszkáltak, szaladgáltak és futkostak számatlanul amikor is a bolygó ura megelégtelt ezt és így szóla:

-Rendet kell már itt tennem!!

Fogta hát a bolygó összes állatát és állatfaját, összegyűjtötte őket és ekképp szóla hozzájuk:

-Példát kell, hogy alkossak nektek, akit követni tudtok mindenben, és aki különb lesz az állatvilág összes fajtájánál...

És kezdetét vette a teremtés.

Így szólt az Úr az 1. Évben: legyen teremtményem alkalmazkodóképes, mint a háromszarvú kaméleon/*Chamaeleo Jacksonii*/

És látta az Úr, hogy ez így jó, és így szólt a 2. évben:

A teremtmény legyen szép, mint a paradicsomlepke/*Ornithoptera Paradisea*/

És látta az Úr, hogy ez így jó, és így szólt a 3. évben:

Legyen okos, mint a palackorrú delfin/*Tursiops Truncatus*/

És látta az Úr, hogy ez így jó, és így szólt a 4. évben:

Legyen ravasz, mint a róka/*Vulpes Vulpes*/

És látta az Úr, hogy ez így jó, és így szólt a 5. évben:

Legyen szorgalmas, mint a házi méh/*Apis Mellifera*/

És látta az Úr, hogy ez így jó és így szólt a 6. évben:

Legyen erős, mint a tigris/*Panthera Tigris*/

És látta az Úr, hogy ez így jó, és így szólt a 7. évben:

Legyen kitartó, mint egy kétpúpú teve/*Camelus Bactrianus*/

És látta az Úr, hogy ez így jó, és így szólt a 8. évben:

Legyen szerény, mint a vadgerle/*Streptopelia Turtur*/

És látta az Úr, hogy ez így jó, és így szólt a 9. évben:

Legyen ügyes, mint az északi oroszlánfóka/*Eumethopias Jubatus*/

És látta az Úr, hogy ez így jó, és így szólt a 10. évben:

Legyen szaporodóképes, mint a HIV-E típus/*Human Immunodeficiency Virus*/

És befejeződött a teremtés 10 éve.

Létrejött

HOMO AUSTRALOPITECUS HÁRSFAENSIS

És így szólt az Úr:

Ideküldöm helytartóm, Godó(t), akire különben amúgy hiába várnátok, mert nem jön, hogy uralkodjék felettetek.

Eképp a kis H. A Hársfaensis egyedfejlődése megindult, bár a teremtmények nem tökéletesek, de még folyamatos evolúción mennek keresztül.

Sir Pallós Hársfaensis, 1990. december

Ajtófecnik

Régóta van egy fura szokásom. Amikor keresek valakit a szobájában és az illető nincs ott, akkor elolvasom a szobaajtáján lévő üzenetet arról, hogy éppen hol találok. Íme egy csokorra való:

I.blokk

Soli: A piros pöttyös bögrém mentem keresni...

Dalma: Elmigrálódok 1:15 arányban.

Cucu: Ne zavarj. A rendet keresem a szobámban.

András: Cucut keresem a szobámban.

II.blokk

Krisztián: A testem építem.

T. Tamás: WC-n vagyok.

W. Kornél: Földugót mentem venni.

Gergő: Előadáson vagyok.

/valaki aláírta:HÜJE/

XI.blokk

Orsi: Seprűnyélre ültem.

Emese: Aero-BIKÁZNI mentem.

Panka: Hangomat csiszolom.

Tótági: Titrálok./valaki aláírta?KIT?/

XII.blokk

C. Móni: Nem tudom, hol vagyok.

Amarillácska: A teknőcködöm.

T. Tamás: DB gyűlést tartok.

T.-né: Pizzát sütök

XIII.blokk

Dóra: A hajam növeszttem.

Z. Móni: Elmentem vas(s)t kovácsolni.

Évike: A tejúton jószolok vagy az OTP-nél vagyok.

W. Móni: Kornélnál keress.

/valaki odaírta:MELYIKNÉL?/

XIV.blokk

Gyuri: Kerülök egyet Claudiával.

Pogesz: Pogánykodom...Ne zavarj...

Ági: Elgőingoltam ticsni Inglist.

Eszter: Mosolygok.

XV.blokk

K. Krisztián: Dalmatinert sétáltatok.

K. Balázs: Bocs...Még félóra...

L. Zoli: Anatómiát tanítok.

T. András: Elmentem a Wizzardsba.

/valaki aláírta: LEGALÁBB JÓ VOLT?/

/mégvalaki:HÁNYSZOR??/

/mégújabb:EGYEDÜL???.../

XVI.blokk

Kálmán: Aknamezőn járok.

B. Gábor: Hemsza gyűlésen vagyok. Vagy Emsa ülésen.

T. Gabi: Fésülködöm.

Bazsa: Eltévedtem a Hársfa-túrán.

XXI.blokk

M. Zsuzsa: Az amerikai klubban vagyok... esetleg a kínai követségen.

L. Timi: Szerénkedem.

Mártika: Italoalom...vodkázom.

T. Gabi: Fogorvosnál vagyok

XXII.blokk

Szabolcs: Ki tud többet aludni Ph.D. kurzuson veszek részt.

Ünöke: Kristófozom

Zitus: Samuel Beckettnél teázom.

XXIII.blokk

Bőze: Inni vagyok.

Fedor: Bőzével vagyok.

Báthori: A tanulóban vagyok /anno 1990/

Szabi: Banzáion vagyok.

XXV.blokk

B. Kati: Norblézolok.

M. Zsuzsa: Szabolcsnál TDK-zom.

Sz. Emese: Vidám vagyok.

Rékuci: Focizom a tornateremben vagy a tornateremben focizom.

XXVI.blokk

T. Edina: Úszni vagyok. Vagy TDK-zom.

Vagy a fotólaborban.

Bogyó: Prosperóval füstölteni mentem.

H. Kati: Tetemre hívtak

Sir Pallós The Riddler, 1995. december

Nyári pillanatok

Ebben az évben a közös nyári program a Bőze Tomi által szervezett kenutúra volt. Tiszabecstől Dombrádig – 7 nap alatt.

Az emlékezetes pillanatok a túrától:

Minden várakozással ellentétben nem volt szűnyog, viszont darázsból annál több. Ez vezetett a túra legjellemzőbb eseményeihez: a darászbalesetekhez. A legjelentősebb Erika akut Down-kórja volt. Arra ébredt, hogy a szemzugában megcsípte egy darázs. A sátorajtót feltépvé Tomiért kiáltott. Tomi és Pogesz ekkor egy környező fa tetején ölt. A hangoskodásra mindenki összecsiszódott. Erika hármas kezelést kapott: 1. lokális Fenistil, 2. per os kalcium, 3. i. m. kalcium. A kérdés az volt, ki adja be az injekciót. Szerencsére pont volt orvos a közelben. A feladat Ervinre hárult, aki dolga végeztével a saját kezébe is sikeresen beledöfte a tűt. Ekkor Gyugyi megszólalt: „Na, legalább körbeért az AIDS-em!”

A kombinált hármas terápia ellenére estére manifesztálódott egy akut Down-kór. A kialakult oedema kellemes mongoloid külsőt kölcsönzött Erikának. Reggel arra ébredt, hogy tenyerén négyujjas barázda fut.

Pogesz strandröplabdázás közben meghúzta a vállát, s míg fájó testrészét a folyóban hűsítette, egy darázs alattomosan megszúrta a fülénél.

Harcos az elephantiasis klasszikus tünetét, a madura-lábat köszönhette egy morcos darásznak.

Pulay Attila

Az utolsó nap Pogesz teljesen megszűnt evezni, de mivel mi is nagyon fáradtak voltunk, evezésre bíztattuk, hogy végre minél hamarabb kikössünk. Pogesz erre nagy tréfásan örült iramú evezésbe kezdett. Erika azt mondta „Na apus, még 500 ilyen evezőcsapás és pihenhetsz.” Pogesz lassabban, nagyon monoton módon, egy első osztályos stílusában elkezdett 500-ig számolni és evezni. Ezidő alatt néhány hajót is elhagytunk. Többen epés megjegyzést tettek. Például „De jól elbeszélgettek!” Mikor letelt az 500 evezőcsapás, lényegesen lelassultunk. Sorra utolérték a leelőzött hajók. A következő kárörvendő kérdés ez volt: „Na miért hagytátok abba?” Mire Pogesz: „Mi jön 500 után?”

Erika és Tomi

Első éjszaka után mindenki kicsit másnaposan ébredt. Én keltem elsőként, és az egyik kempingszéken ücsörögtem. Ekkor ment itatásra Tiszabecs tehéncsordája. Egy szerencsétlen tehén bekeveredett a sátraink közé. Hirtelen felnyílt az egyik sátor és Attis dugta ki a fejét az eseményt ekképp kommentálva: „Aztakurva! Egy tehén. Nem kellett volna ennyit innom.”

Tomi

A második éjszaka történt hajnali 3-kor, hogy Bőze Barna a tábor egyetlen asztalánál szerette volna kivenni kontaktlencsáját. Attis arra kérte, várjon egy kicsit, míg ő vág egy szelet kenyeret. A kés kicsi volt, így Attis körbeforgatva a kenyeret igencsak megbirkózott azzal a szelettel. Mintegy 2 perc fárasztás után Barna idegesen megjegyezte: „Attila, ne spirálba vágd azt a kenyeret, mert sosem lesz vége.”

Tomi

A túra végé felé evezőcsapásonként a következők hangzottak el a kenuban:

Bőze Tomi: „Teljesen elpusztult az élőerőm. Már csak 5 ATP-m van. Már csak 4-3-2-1. ADP. AMP. Csorgás.”

Gyugyi

A mi hajónk és a Harcosoké is cigiszünetet tartott, a legutolsóként csorogva. Elhatároztuk, hogy most már aztán megyünk. Elkezdtünk húzni, és 10 méter után visszanézve ennyit hallottunk: „B. meg! Megálltunk! Sőt, visszafelé megyünk!” – mondta Harcos.

„Ez B válasz” – szólt az örvény. (igaz-igaz, nincs összefüggés)

Gyugyi

Természetesen nem mindenki vett részt a kenutúrán. Mik történtek még nyáron?

Volt osztálytársaimmal Gyomaendrődön nyaraltunk egy kis faházban, a Körös partján. A falu gyalog egy órányira volt, így kocsival jártunk át esténként. Egy autóra tízen voltunk + a kutya. Négyen ültek belül (+ a kutya), a motorháztetőn és a csomagtartón két-két ember, én pedig egy barátommal a tetőn hasaltam. Szerencsére az út gáton vezetett, így rendőr nem járt arra.

Tóth Ági

Szüleim lakberendezési boltjában dolgoztam. Ide többnyire idült asztalosok és blesőépítések jártak, akik teljesen kínaiul beszéltek. Annyi haszna volt a dolognak, hogy mostanra már értem a szaknyelvet, és képes vagyok összeállítani egy komplett bútort is.

Horváth Andi

Kishajó vezetői engedély gyakorlati vizsgájára készültünk a Balatonon. Egy kis „kalóz”-zal vitorláztunk hármásban, amikor nagy vihar tört ki. Szegény árboc nem bírta sokáig, és kidőlt. Az első vitorlát fel kellett húzni, hogy megtartsa az árbocot. Így sikerült kievickélnünk.

Szelke Emese

A Juventus Savariensis Ifjúsági Vonós Kamarazenekarral edzőtáborban voltam Felsőmarócon (Vas m.). Két évvel ezelőtt öten alapítottuk ezt az iskolai zenekart, ma már sokan vagyunk. Én vagyok a koncertmester, hegedűn játszom.

Schneider Miki

Olaszországban nyaralva egy úton kellett volna átmennem, ám a forgalom túl nagy volt számomra. Képtelen voltam az olaszok módszeréhez alkalmazkodni, tudniillik száguldó kocsik áradata elé lépni, mondván, hogy úgyis megállnak. El is határoztam, hogy egy apácához csatlakozom, aki szintén át akart kelni. Mit ad Isten, amikor az apáca az útestre lépett egyetlen autó sem jött.

Kálmán

Olaszországban a tenger felé tartottunk egy kis Polskiban, és a térképen kinéztük a legrövidebb utat a parthoz. Ez egy egyenes útnak ígérkezett, Ági úgy gondolta, hogy kevés vezetési tapasztalattal is megbirkózik vele. Épp csak azt nem vettük észre a térképen, hogy ez az út az Appenninek egy szakadékos, szerpentines részén vezet keresztül.

Ági és Dzsozi

Portugáliában voltam 3 hétig gyakorlaton. Itt különösen megtetszettek az épületek díszítő elemei. A gótika utáni építészeti stílusban sok a kőcsipke, valamint a hajózással kapcsolatos motívumok. Például: hajókötelet mintázó pillér. Láttam olyan oszlopot is, amelyen körben egy öv volt formázva kőből, még az övcsat és a lyukak is pontosan ki voltak alakítva.

Borgulya Gábor

Egy füves parkolóban Kecskeméten találtam a földön 10 000 Ft-ot. Jól jött. Fodor Emese

A nyáron végre megszületett az unokahúgom, Adrienn! Orsi

Buzási Kata, 1996. október

A 15. blokk egy napja

„Reggel ötör – mint mindig – a parancsnoki barakk előtt lógó sındarabon a kalapács elkongatta az ébresztőt”. Szaggatott csörömpölése gyengén hatolt át a sűrű félhomályon -- a fenébe, kelni kell – majd egy lanyha kézmozdulat nyomán csendben maradt a vekker. Huh! Parancsnoki barakk, lógó sín sehol, van viszont zordon valóság: Nyolc óra, pathológia meg fül-orr-gége gyakorlat és hideg. Mit lehet tenni? Az ember kicsomagolja megfáradt tagjait a jó meleg ágyból, és kibotorkál a kávéfőzőig. Fürdőszoba, ruhásszekrény, Danubius Cappuccino (egy csésze jókedv, Atyaúristen!) Mi füstöl a konyhában? (Persze víz nélkül még kávé sincs...) Jókor csörömpölés után sikerül rendbe tenni a dolgokat: de jó, még a szomszéd szobát is felvertem: Jaj, mi lesz ebből? Megjelenik a hadszíntéren Sir Pallos, egyelőre gondolkodik, hogy csúnyán nézzen-e, de aztán a bágyadt, álmos tekintet mellett dönt: „Jaj lányok lányok, az én koromban már nehezen kel fel az ember!” Amarilla csilingelő „Jó reggelt”-jére is kókadtan felel. Reggeli közbeni eszmecsere: aktuális politikai kérdések megvitatása: majdnem olyan jó, mintha az ember friss Hársalkodót találna a lábtörlőjén. Igaza van Simek, nem jó sokat politizálni, még elkésik az ember a gyakorlatról. Mit csinál a fáradt diák, ha hazaér az iskolából? Ha hazaér... Normális esetben táplálkozik vagy immár az ágyban folytatja gyakorlaton megkezdett álmát. De nem így nálunk. Kettős lakat örzi csöppnyi odúkat, és a kulcsok után kutatva már azon törhetjük a fejünket, vajon aznap milyen feladatokat rótt ki ránk a Várúr. Ez hamar ki szokott derülni, ugyanis apródja legfőbb teendőinek egyike, híven közvetíteni a parancsokat. Most is ezt teszi. Az ebédlőterem északnyugati szárnyában feltűnik Viktor, kissé sápadtan, ugyanis nemrég telt le 24 órás fogsága a konditeremben, ahol általában büntetéseit tölti. (Emlékszünk, egyszer szökni próbált, de kísérlete kudarcba fulladt. Mi még ezzel szemben szerencsésnek mondhatjuk magunkat, mert minket a Sir csak tornázni zavar le. Bár újabban a fejébe vette, hogy ezt a kötelezettséget a kosármecsekre is kiterjeszti, előbb persze felderíti a terepet). A mai napra szóló utasítások a következők:

- Sarc befizetése (dézsmá)
- Három fogásos ebéd-vacsora készítés
- Takarítás („De alaposan ám!”)
- Szemétlevitel
- Posta felhozatala
- Cipőpucolás
- Mosogatás
- Bevásárlás
- Indexelhozatal
- Beiratkozás
- Növények szakszerű ápolása
- Mosás, vasalás
- Páncéltisztítás (nem teknős!)

Még csak gondolni sem merünk arra, hogy netán egyszer valamit is elmulasszunk. Enyhe célzásként ugyanis egy hosszú pengéjű kenyérvágó kés van az asztalon. Bárki meggyőződhet róla! Dolgunk végeztével éppen eljön az este. Szokás szerint csak ekkor lép színre Sir Pallos teljes lovagi díszben. (Szerencsére a karácsonyra kapott új páncélt nem kell minden nap kifényesíteni.) Lassú léptekkel közelít, tekintete villámokat szór, szája pedig újabb parancsokat oszt: „Irány a MŰVÉSZ Mozi! Egy-kettő!”. Ez úgy működik, mint a királyoknál az előkóstoló, csak mi filmeket „gusztálunk” elő, és ha élve visszatérünk, a Sir maga is megnézi azokat. Azért elgondolkodtató, mit is csinál oly hosszú ideig szobájába zárkozva. Az apród szerint egy furfangos masinája van, aminek billentyűin állandóan kalapál, világító tábláját pedig hosszan nézi. Ilyenkor szöheti ördögi terveit.

Késő éjszaka holtfáradtan rogyunk az ágyba, hogy másnap hajnalban megint a gyötrelmek netovábbja várjon ránk. Így tengetjük hát napjainkat a 15. blokkban. Ez a mi igaz történetünk, aki nem hiszi, járjon utána.

Veres Amarilla, Sobor Melinda, 1997. február

Egy kis horror...

Egyik vasárnap jókedvűen tértem vissza a kollégiumba. Szerettem volna valakivel beszélgetni vagy egyszerűen csak találkozni. A kollégiumban a szokásos vasárnapi csönd uralkodott; nem az a kihaltság, ami az egész hétvégére nyomja rá a bélyegét. Kivilágított ablakok sora sárgállott az este feketeségében, de a hangok nem élénkültek még meg.

A szobában nekiláttam a kipakoláshoz. „Valaki kitakarított!” nyugtáztam örömmel. Sajnos a blokkban senki sem volt, akinek beszámolhattam volna a hétvégén történetekről.

Úgy negyedórája pakolgathattam, szöszmötölhettem egyedül a szobában, amikor eljutott a tudatomig egy tompa, ritmusos, kopácsolásra emlékeztető zaj. Ez a dörömbölés már régebben elkezdődhetett, csak nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget. „Ki kopácsolhat ilyenkor?”, „És ilyen sokáig!”. Aztán gondoltam, lehet, hogy fociznak. Így újból belemélyedtem a rendrakásba, majd meglócsoltam a virágokat.

A dobolás nem akart szünni. Igazából nem is olyan volt, mintha fociztak volna... És nem is olyan, mintha kopácsoltak volna. Most már odafigyeltem. A hang kétség kívül valahonnan letről jött. Mély dübörgés volt: főleg ritmusos, olykor elhallgatott, néha felpörgött. „Ejnye, de furcsa”, nézegettem ki az ablakon, de minden nyugodtnak tűnt. A dörömbölést hallván megindult a képzeletem: az egyik szobában egy örült tombol és veri szét a berendezést; dehogy is, valakit vernek. Ekkor kiáltásokat hallottam. Hosszan elnyúlt, kétségbeesett kiáltások voltak, de nem értettem a tartalmát. Megrémülve elhatároztam, hogy most azonnal tenni kell valamit. Mivel a hangok letről jöttek, úgy döntöttem, hogy felhívom a 13-as blokkot, hátha ők is hallják. A telefon kicsöngött, de nem vette fel senki. Ekkor elindultam, hogy kiderítsem mi ez. Amilyen határozottan léptem ki a szobából, olyan elbizonytalanodott lettem a gangon. Azért egyedül lehet, hogy mégse kellene... Valakinek még jó lenne szólni. Eközben ezek a tompa csattanások nem akartak szünni. Ahogy a gangon tévováztam, bepillantottam a 22-es blokkba. Bepillantottam volna, ha lehetett volna, de minden ablak koromfekete volt. Senki sincs itthon. Ekkor nyílt a szemközti folyosó ajtaja, és Tyrgren Krisztián lépett ki a társalgóból. Vidáman ment. Amikor a tudatára adtam, hogy itt valaki dörömböl és még kiáltások is vannak, és fel kellene deríteni, hogy mi ez az egész, akkor ő jókedvűen válaszolt, hogy „hát akkor derítsük föl”. Együtt lementünk az első emeletre. A hang eredetét sehova se tudtuk tenni, de mintha a 13-as blokk felől jönne. Aztán megláttam, hogy a 13/A-ban ég a villany, és eszembe jutott, hogy a telefont mégse vették fel. Krisztiánnal elindultunk a 13/A felé – kissé bizonytalanul. Amikor az ajtó elé értünk, most már biztosak voltunk, hogy a hang innen jön. Ráadásul rádióműsorral keverve. Ekkor bekopogtam. Senki nem válaszolt, de az ütések hangosak, tisztán kivehetőek voltak. Majd még egyszer kopogtam – hangosabban. A válasz ugyanaz. Krisztiánnal egymásra néztünk, majd megszólalt: „nyiss be!”. Én felkészülve mindenre benyitottam.

A szoba üres volt, a dörömbölés a fürdőszobából jött. Andi volt az. A csukott ajtó a zuhanyozáskor keletkezett, meleg és pára miatt úgy beékelődött az ajtófélfába, hogy meg se lehetett mozditani. Az ügyet János, aki éppen akkor volt portás, oldotta meg, és szabadította ki Andit a több, mint fél óras fogságból.

Hegedűs Dalma, 1997. február

Újoncavató, 2001.

Télapó, 2001.

Öregek búcsúztatója, 2002.

Tábor Visegrád, 2002

Korányi Frigyes Tudományos Fórum, 2002

A filmcímek, melyek jellemzik az életünket

Ott van mindjárt a rektori írása, melyre egy abszolút kézenfekvő film adódik:

Rektori írás - Salo, avagy Sodoma százhusz napja

Persze ez kis túlzás, de a vizsgákra sokkal találóbb címeket is rá lehet illeszteni:

Vizsgaidőszak kezdete - Nincs kiút

Anatómia szigorlat, felkészülés - Hét év Tibetben

Anatómia szigorlat elégtelen - Az ember, aki túl keveset tudott

Bőrgyógyászat szigorlat - Hat nap, hét éjszaka

Sebészet kollokvium, negyedév - Egyéjszakás kaland

Pulmonológia kollokvium - 48 óra

Ortopédia szigorlat - Megint 48 óra

De az, ami leginkább jellemzi életünk, a kollégiumi élet, ad csak igazán táptalajt e félresikerült poénkodásnak. A személyeskedés kerülendő cél, így az XY lesz a mindenkori helyettesítő névmás.

Hársfa tábor szombat este XY - Éjszaka a Földön

XY földszinti blokk - A mélység titka

Buli szervezése a koleszban - Mission: Impossible

Főzőtanfolyam XY-nal - A nagy zabálás

Újoncavató - Eszelős szívatás

DOOMparti a második emeleten - Rambo III.

Hársfakosárlabda - Akit buldózernek hívtak

XY második emeleti blokk - Elveszett gyerekek városa

Vendégelhelyezés kérelmek elbírálása - A nagy balhé

XY blokk a második emeleten - Született gyilkosok

Buli a második emeleten - 12 majom

Közösségi program szervezése - Keserű méz

Filmcímek, melyek jellemzik a vizsgaidőszakot

Ott van mindjárt e rémség közeledése, amit az ősz sikerfilmjével jellemezhetünk:

Közeleg a vizsgaidőszak – Baljós Árnyak

És ne feledjük, egy-egy jól sikerült vizsgaidőszak örök emlék marad:

Idióta nyári vizsgaidőszak – Még mindig tudom, mit tettél tavaly nyáron

Ha pedig beléptünk a pocsolyába, akkor jó sok élményt szerzünk vizsgáztatókról, tanagyagról, titkárnőkről és egyáltalán mindenről.

Fogadjátok megértéssel e kis csokrot az általam válogatott filmcímekből, melyek már önmagában is jellemeznek sok mindent, de belevittem eddigi nyolc vizsgaidőszakom minden ismeretét – tényleg! (Plusz: kikapcsolódásképpen a nagy tanulásban némely filmet bátran ajánlom megtekintésre is!)

Megjött a vizsgaidőszak – Bolondos vakáció

A kolesz a vizsgaidőszakban – Britanni gyógyintézet

Rosszindulatú titkárnők és tanulmányi felelősök – Hivatali patkányok

Anatómai/Patológia/Gyógyszertan kollokvium (tetszés szerint) – Csak egy kis pánik

I. Anatómia intézet – A világ nem elég

A vizsga előtti nagy hajrá – Az utolsó napok

Vizsga előtti éjszaka – Hideglelés

Kollai vizsgáztat élettanból – Lőporos hordó

Hiányos tudású emberek a vizsgán – Fecsegő tipegők

Sikeres vizsga utáni éjszaka – Csodás álmok jönnek

Sikeres vizsga utáni ünnepléskor a gyomor – Háborgó mélység

Hosszúra nyúlt vizsgázás/Nem elég a jóból – Kilenc és fél hét

Bennmaradás a Hársfában – Szép remények

-ssy, 1999. március, december

Hét kilót kell fizetni

- Hogyan? Hétezer forintot egy kétnapos kirándulásra?
- Hétszáz, nem hétezer!

Aztán sokat tűnődtem, hogy lett a kilóból száz. Aztán tegnapelőtt egy Internet levelezőlistán is felbukkant ez a kérdés, és magyarázatot kaptam: az emberek többségének fogalma sincs az SI prefixumokról. Ha arról van szó, hogy valami 35 kilométerre van, vagy 200 kilométeres sebességgel száguldott, kimondják, hogy kilo, de nem jut eszükbe az ezer. Viszont széles körben ismert, hogy egy kilo káposzta az SZÁZ deka.

Borgulya Gábor, 1999. május

Elveszett székek nyomában

A minap Kertész Andrással (közismertebb nevén: Hallal) körbejártam a szobákat, ún. tanulószékek után kutatva. Nem öncélúan tettük: ama bizonyos konzultációs szobák alapfelszerelését kívántuk addig is megteremteni, ameddig a Miniszterelnöki Hivatal pénze megérkezik. Nos, nem volt eredménytelen a kutatás: néhány helyről széket is hoztunk el és néhány kérdés felmerült a "székkérdéssel" kapcsolatban. Ezeket próbálom most megválaszolni, ha nem sikerül, keressetek meg bátran!

1. A szobákban mindenhol fellelhető székek közül a szoba berendezési tárgyai közé tartozik:

- zöld és fekete fémvázás szék, melynek aljára a szobaszám is fel van írva
- ; - bármilyen faszék

2. Nem tartozik a szoba standard berendezési tárgyai közé:

- bordó fémvázás szék (ez a szakmaiba való)
- fekete fémvázás szék (ez a számítógépteremhez és a fotólaborhoz tartozik)
- szürke fémvázás szék (ennek a tanulóban a helye)
- semmilyen fotel

Ezek a székek az ún. közösségi helyiségek székei (tanuló, szakmai szoba, gépterem, társalgók). Onnan ne vigyék el Őket, mert akkor ott nem lesz, és annak közösen isszuk meg a levét.

(Azt is gyakran hallottam, hogy: "De ez a szék itt volt!" Nos, ez a probléma szempontjából nem érv - ugye, érthető?- valóban nem érv, ez maga a probléma oka- a szerk.)

3. Gyakran felmerült: akkor min ülünk? Honnan lesz szék? Nos erre a következőket tudom válaszolni:

- Nézzetek körül a szobákban, társalgókban és minden olyan széket, ami nem tűnik kihasználatnak, kérjete/vigyete el. Figyelem: FOTELT NE!!! (azért barnát vihetek- a szerk.) - Kérjete használható állapotban levő széket Jánostól, a karbantartótól.

- Sürgessétek Godó Ferit és az új DB elnököt, hogy találjon mihamarabb megoldást a problémára.

Sürgessétek a Miniszterelnöki Hivatal,

hogy utalja már át a pénzt, mert akkor valóban a probléma gyökerét vágnánk át, és a hétszázezer forintos keret felhasználásával kialakíthatnánk a profi kurzusszobákat, ami minden további székkérdést megoldana.

Kivéve persze a foteleket...

Terebessy András, 2000. január

Ugye milyen nehéz megállni?

Vasárnap délután békésen ültem otthon a meleg szobában. Kezemben egy pohár forró kávéval merengtem a padlásszoba ablakán keresztül a márciusi, napos kertre. Épp levelet készültem írni. A toll, a tinta az asztalon. Gondolataimba merülve bámultam ki a zablakon, koncentráltam a tartalomra.

Egyszerre csak az ablak előtt megjelent egy légy. Halkan, szinte észrevétlen repült. Nem kopogott az üvegen, mint más, már pórul járt testvérei. Tudta, hogy a zaj, amit ezzel okozna, felettébb mérgessé tenne. Csöndes lebegését tanulmányoztam. Elbűvölő színek játszottak szárnyai hártyáin, mikor a napfény megtört rajtuk. Csodáltam okosságát, türelmét. Minden bizonnyal szerette volna lecsipegetni a süteményestálamról a morzsákat, és tollamról, az íróasztalomról ujjlenyomatom zsírfoltjait. De nem jött oda, hogy megzavarjon.

Leszállt az átlátszó anyagra, ügyes, néma mozdulatain látszott, hogy már nagy tapasztalatú üveglándoló. Valószínűleg a ház eme kicsiny lakója ősz óta albérlő. Ha ez így van akkor még csodálatosabb az én házilegyem. Tisztában volt egy fontos szabállyal: ne repülj soha eszeveszettem körbe-körbe a lámpa körül, hisz csak felbőszítod a főbérlet!

Csak várt, nézett engem azzal a bonyolult zöldes szemével. Néha a radiátorra pislantott, ott nyugodott a légycsapó. Már formáltam magamban a megszólítást: Tisztelt... nem, ez túl távolságtartó, Kedves,, ez meg túl bizalmas...

Ekkor a másik szobából berontott egy zöld húslégy. Mit sem ügyelt a szoba eddigi alkotásvággyal teli levegőjére, egyenesen az ablakhoz, azután meg kopp... Le is esett. Jó – mondtam – ez szerencsére még nem zökkentett ki a ritmusból. De az új szerzeményünket erős fából faragták: feltápáskodott, és újra! Ostromolta az ablakot, csak úgy zengett bele a ház.

Egy darabig türtem, azután megelégteltem a dolgot. Felkaptam az ilyen esetekre rendszeresített célszerszámot. Egy jól irányzott suhintás, és megvan! És még egyszer! Pedig csak egy légycsapót vett kezébe az ember.

Mikuka, 2000. március

Ismerkedési Tanácsok

Megtaláltad életed párját? Vágyódsz utána, de ő erről még nem tud? Valahogy tudtára szeretnéd hozni érzéseidet? Vannak, akik ilyenkor a legegyszerűsebb utat javasolják: menj oda a kiválasztotthoz, és tárd ki előtte szíved, vagy írd neki levelet, esetleg énekelj neki a balkon alól csudálatos, andalító dallamokat. Sokszor az egyenes út mégsem jövedelmező. Ekkor igényel a kapcsolatteremtési metódus egy cseppnyi furfangot, cselvetést, mely egy szerelmes ifjúnak problémát nem okozhat. Ehhez azonban ki kell ismerni az illető szokásait, habitusát: gyalog jár? Esetleg autózik? Este későn ér haza? Esetleg a kocsmából? Egyedül él? (Itt jegyezném meg, hogy amennyiben már valakivel együtt él, vagy neki is van kiszemeltje, tervünket inkább temessük és felejtsünk. A kínzó érzelmek, és maró bánat agyonütése végett foglalkozzunk valami hasznossal, ami egyben lefoglalja az embert: álljunk be szerzetesnek, legyünk orvosok, vagy mondjuk lépjünk be idegenlégiósnak.) Miután kiismertük az illetőt, meg kell találni a legmegfelelőbb alkalmat, hogy összefussunk vele, netán megszólítsuk. Az alábbi praktikákat mindenki csak

saját felelősségének teljes tudatában alkalmazza! Ha Ő metróval jár... Álljunk be BKV ellenőrnek. Ha forgalmas helyen dolgozunk, türelmünk szinte határtalan, és a kiszemelt elég sokat utazgat, előbb-utóbb biztos összefutunk vele. Keressünk bérletén, jegyén valamilyen hibát, így megbüntethetjük, és felírhatjuk a címét. Ha ellenkezik, mondván ne büntessük meg, indítványozzuk a probléma egy forró ginsengtea melletti megtárgyalását. Ha Ő egyedül lakik egy társasházban... Vásároljuk fel az összes szomszédos lakást alatta, fölötte, és mellette mindkét oldalon, így ha valamilyen háztartási gondja akad, például Bugaci Mustárra lenne szüksége, de neki csak Dijoni csípős van, csakis hozzánk fordulhat segítségért, a fent említett esetben esetleg megpendíthetjük egy közös virslizés ötletét. Ha a nagy Ő szereti az izgalmas, kalandos életű embereket... Jelentkezzünk úrhajósnak. Nyolc-tíz évnyi kiképzést követően már komoly esélyünk lesz, hogy feljussunk az űrbe, esetleg a Holdra is. Ezzel rákerülünk az

újságok címlapjára. Ha esetleg a televízió is közvetíti Holdraszállásunkat, hevesen integessünk a kamerába, és kiáltozzuk a nevét. Ha még se jönnek legalább egy élménnyel gazdagabbak lettünk.

Ha Ő kutyát tart... Fürödjünk különleges kutyasamponokkal, esetleg használjunk szappan helyett zsírszalonnát, majd sétáljunk sokat a környéken, ahol Ő lakik. Egy-két elersztett ugatás bizony hasznos lehet.

Ha Ő szereti hallani a saját nevét (Ego)... Fedezzünk fel új földrészt, bolygót, üstököst, neuroanatómiai képletet, és nevezzük el róla. Fontos hogy publikáljuk: a névadás nem pusztán a véletlen egybeesésen alapszik.

Ha Ő romantikus alkat... Szerezzünk be nagy mennyiségű gyertyaviaszt, olvasszuk meg, aztán párszor megmártózva benne, mintegy gyertyát formálva tulajdon testünkből, segítsük elő egy közös gyertyafényes vacsora esélyét. Javasold, hogy gyertyáról majd te gondoskods.

Ha Ő az érett, idősebb férfiakat kedveli... Kezdjünk intenzíven zülleni, folytassunk mulatozós életmódot rendszeresen! Romboljuk egészségünket, próbáljunk ki mindent, ami káros. Így pár év múlva már jóval idősebbnek fogunk tűnni tényleges életkorunknál.

Ha Ő flörtölös... Nyissunk kis élelmiszerboltot a környékén, juttassuk a környező közérteket csődbe, közben vegyünk el valakit (akárkit) feleségül. Ha a szerencse is a mi kezünkre játszik, vágyaink személye a mi üzletünkbe fog járni. Mikor Ő ott van, tegyünk fennhangon rosszaló megjegyzéseket az otthoni helyzetre, meg hogy új kalandra vágyunk.

Ha Ő sokat autózik az országban... Vegyünk egy ócska, öreg személygépjárművet, és mi is autózzunk naphosszat. Egy ilyen autóval könnyen előfordul, hogy lerobban. Ekkor már csak remélnünk kell az út szélén állva, hogy választottunk is épp arra jár, és segítségünkre siet.

Ha Ő fogorvosi asszisztens... Látogassunk előszeretettel olyan szórakozóhelyeket (kocsmá, lebuji), ahol közismerten sok a csúnya verekedés, balhé. Ha már ott vagyunk, nincs más dolgunk, mint mindig a dolgok középpontjában lenni. Ezt egyszerű felkiáltásokkal érhetjük el. Például becsméreljük a vendégek családját, esetleg véletlenül borítsuk rá a legnagyobb termetű vendég ingére vörösborunkat. A történések folyamányaként sokszor fordulhatunk meg a rendelőben, ahol Ő dolgozik.

Ha Ő lelkes természetvédő... Alapítsunk nagyipari céget, szennyezzük ciánnal a környező folyó-, és állóvizeket, tároljunk nyílt területen radioaktív hulladékot, emittáljunk mindenféle kén és egyéb szén, ill. nitrogén oxidokat. Ha szerencsénk van Ő is tagja lesz a Greenpeace petíciót benyújtó küldöttségének. Ezután jelentsük ki, hogy a küldöttségből csakis vele vagyunk hajlandóak tárgyalni. Mikor négyszemközt vagyunk vele, tanúsítsunk megbánó viselkedésformát, meséljük el, hogy most döbbentünk csak rá, hogy eddig mennyit ártottunk a világnak, ettől meglágyul a szíve. Ezt követően kérjünk tőle időpontot, mikoris megbeszélhetjük vele a legútozbi Környeztetvédelmi Világkongresszus határozatait és eredményeit.

Ha Ő lelkes „Hársalkodó” olvasó... Hagyjuk a dolgot, mert lehet, hogy Ő is olvasta ezt az oldalt.

blazics, 2001. április

Buli, 2007.

Disznóvágás, 2007.

Visszaszívatás, 2007.

A hátsó „társalgó”

Mindannyian (most már az elsőévesek is) kiválóan ismerjük a vizsgaidőszaknak nevezett, egyetemen eltöltött éveink 2 x 6 hetes (van, akiknek 5 hetes...) periódusait, annak minden felvidító mókáival, szívbehatoló letargiával párosuló csalódásaival, hosszú -önmagunkat becsapva- tananyagrogzításnak titulált könyvek fölötti görnyedéssel eltöltött éjszakai óráival egyetemben. Érzésem szerint - az igényes, teljes, lelkiismeretes vizsgafelkészülés hipotézisét fenntartva- nem is maga a vizsga a nehéz, hanem az a 4-6 nap, esetleg hét (sokszor indokoltan hetek...), melyek szorgos tanulással telnek.

A minőségi felkészülés nyugalmat, hosszú órák lankadatlan koncentrációját, és csendet igényel — többek közt. Mindezeket sokszor (valójában sohasem) nem sikerült megvalósítani, a megfelelő körülményeket biztosítani a felső emeleti tanuló berkein belül.

Jelen nyári vizsgaidőszak első fázisában Márti (neuroanatómia), Harmos Feri (neurológia), és jómagam (biológia) szoktattuk a tanuló székeit az emberi test súlyához. Alkalomszerűen Jig (ANATÓMIA SZIG.) is meg-megjelent pár „effektív” óra erejéig. Ebben a periódusban többségében Márti volt a szenvedő alak, ugyanis legkevésbé ő tudta elviselni a mások tanulási stílusát, azok extremitását. Ő csendben, tökéletes nyugalomban szeret és tud tanulni, egy szót sem szól —magától. Csendben, mosolyogva int nyugalomra, ill. kér meg arra, hogy hagyj abba a pofázást. Harmos is csendben tanul, mindenféle —másokra nézve- zavaró tényező keltése nélkül. Érdekes mód ülési konformációját akár óráig is képes megtartani. Azonban Feri&jómagam hamar „elüldöztük” Mártit. A vizsgafelkészülést a szobájában fejezte be.

Második fázis. Ha a tanuló nyolcszemélyes volna, mondhatnám, hogy „A nyolcadik utas a halál” szisztémájával jelent meg István a tanulóban —egyre többször. Fura tanulási mechanizmusa mindannyiunkat „megfogott”, és alapjában véve ez adta a felső emeleti tanuló sajátos, a tanulásban való előhaladásra nézve, gyilkos, hírhedt jellegét. Előkerült aztán Dessew (igazságügy) is. Szegény sokat szenvedett a tantárggyal. Derzsy aláhúzás és bármilyen segédeszköz nélkül tanult. Néha-néha szeret meg-megszólalni, ekkor beszélgetünk pár percet, majd „tanulunk”. „Tovább.” Akkortájt, mikor már biofizikát tanultam, voltak igazán „kemény” napok, mikor kénytelen voltam leköltözni a szobámba tanulni. István mindennap meglátogatott. Ekkorra már a felső tanuló akkori hangulatának&légkörének híre tovább terjedve a „tényleg tanulni vágyókat” érdekesség elriasztotta a helyiségtől. Nem Értem Miért! Időközben Jig lassan felmérve helyzetét egyre több órát töltött el a tanuló falai közt, jellegzetes MWAáival megtöltve annak légtérét. Ekkortájt (ki tudja már hányadik hétnél is járhattunk) Márti újból felbukkant —egy biokémia könyvvel. Majd hamar távozott, mintegy bojkottálva a felkészülésről alkotott elméleteinket. Harmos is újra felbukkant, szemészetkönyvvel a hóna alatt. Márti lámpáját használta az esti órákban. Márti ezt nem vette zokon, azonban, mikor Feri levizsgázott, a kék Mártilámpa feltűnően hirtelen tűnt el. Márti ezek után már soha nem nézett be hozzánk, pedig mi oly szorgosan, effektíven és csendben szeltek az aktuális tananyag óriási tengerét.

Végül meglelt István szigorlata. Rövid otthon eltöltött pihenést követően élettannal kezdte terhelni neuronjait. Erre az időszakra tehető Rékus (gyermekgyógyászat) megjelenése, aki bár lány létére próbálkozott konszolidáltabb tanulási körülményeket teremteni, reformkísérletei hamar elhaltak. Hal amolyan randomizáltan nyitott be, s ült le rögzíteni, hol gyógyszertert, hol pulmonológiát, most a vége felé pedig radiológiát. Igaz, az utóbbi időben huzamosabb ideig tartózkodott kint a “Tanulóban”. Egyetlen alkalomra megjelent Hicham, Gergő és Korty is, ám ők hamar feladták. Attist sosem láttam Ott... de, egyszer!! Mikor kijött sörözni és sósmogyorót enni.

Elismerem, “tanulási” szokásaink, ott fent, nem a legkíméletesebbek, sokakat elriaszt, rengetegszer leginkább egymást gátoltuk, de ahogy észrevettem, mindannyian jól szórakoztunk saját – nevezzük úgy – tréfáinkon, idiótaságainkon, melynek még a tanuló tárgyi feltételei is áldozatul estek olykor. Olykor.

blazics, 2001. június

A hollandok már a spájzban vannak Hotel Hársfa

Igen sokszor felvetődött bennem az a kérdés, hogy vajon miért laknak itt az emberek. Sokáig áltattam magam, hogy a közösség és a szakmai támogatottság miatt. Sajnos a TÉNYEK nem mindig ezt bizonyítják. Miért is akkor? Szerencsére a lelkesebbek a közösségért vannak itt, nem "csak a kétágyas szobák miatt". Az ő érdekükben szeretnék most fellépni.

A minap megtörtént, hogy idegenek költöztek a szomszéd szobába, a mindannyiunk tudta nélkül. Persze akkor még nem is sejtettem, hogy az érintettek nem értesültek erről, a portás pedig a beleegyezésük nélkül kiadta a kulcsot. Ne lepődjete meg hát, ha holnap este Veletek történik az, ami valamikor réges-régen Szendével, Szundival, Morgóval Hapcival, Tudorral, Vidorral és Kukával: "...valaki aludt az ágyacskámban...".

Természetesen próbáltam kideríteni, hogy valójában hogyan is történhetett ilyesmi. A kérdezettek csak hebegtek-habogtak, egymásra mutogattak. Ha nem maradok itt hétvégén, vajon szól nekünk valaki, hogy blokkunkból turistaszálló lett?

Ezt már sosem tudjuk meg, hála kitartó tiltakozásomnak, ami miatt végül nem került sor az italtlásra.

Hozzá kell tennem, hogy ez nem az első ilyen eset. Megtörtént már mással, hogy egész napi munka után hazatérve egy idegen férfi nyitott ajtót, csak akkor nem a portás adta ki a kulcsot.

Az első hetekben igen sok fejtörést okozott a DB-nek, hogy kit hová is helyezzen el. Olykor elhangzott, hogy a "HB hibája, hogy túl sok újat vett fel...", míg volt olyan hatodéves, aki nem volt hajlandó kiköltözni és valahogy két német vendég is maradt még a tervezettnél két héttel tovább. Persze ez soha senkinek sem róható fel, hiszen ezek a dolgok csak úgy megtörténnek...

Úgy tűnik, némelyeknek csak a saját érdekük számít, azt viszont már nem gondolják végig, hogy egy ugyanilyen helyzetben milyen is a másik oldalon állni.

libelow, 2002. október 7.

Őszi pillanat...

Végre felnézel.

Idejét sem tudod, mióta nem tetted. Észre sem veszed, mint vész el egy élet ebben a labirintusban. Nap nap és hónap hónap után telik el úgy, hogy képtelen vagy felemelni a tekinteted. Megbabonázva figyeled a mindig-szürke aszfaltot; a villódzás hipnózisát megtörni kevés vagy. Az agresszivitás világában magad is érzéketlenné lettél, mint mindenki. Kár tagadnod: nem vagy már régi önmagad.

Hazalátogatsz. Egy kis időre kiszakadsz a révületből. A forgatag bántó zaja egy időre elcsitul. Kellemes érzés. Hazafelé sétálva akad egy csepp időd elgondolkodni a sorsodról. Otthon szeretet vár. Szerencsés vagy. Most végre az égre emeled a tekinteted. „Legyen minden mosolyom Számodra áldás!” - fogalmazódik meg benned, miközben észre sem veszed: már percek óta csak egy kis résen kukucskálsz az élet szépségeire. A mindennapokban szívesen gondolsz vissza erre a meleg pillanatra. Újra meg újra megpróbálsz felidézni. Aztán visszazökkensz a hajszába. Hamar felveszed újra a tempót és rovod szélesebben ugyanazokat a köröket.

Lám, a kötelesség (?) újra elvált. Valami van a levegőben, de a rosszkedvet a szabadnap hamar eloszlatja. Családi program - indulás! Az autózás nem tart sokáig. Megérkeztek. Nagy fekete kapu. Kert. Benn ápolt sétányokon botorkáló öregek, őket támogatók, most is kajla gyermekek. Később megálltok. Eszedbe jut az a pillanat. Most nincs kedved a mosolyra. Igazságtalannak érzed magad. Oly' kevésszer teszed fel magadnak a kérdést: Miért? Összekulcsolt ujjaid elfehérednek, ahogy a vér kiszalad belőlük, s mielőtt szemhéjaidat összeszorítanád, fátyolosan még látod a sírra bukfencező elmúlt leveleket.

Pici, 2002. december

Szakmai tábor

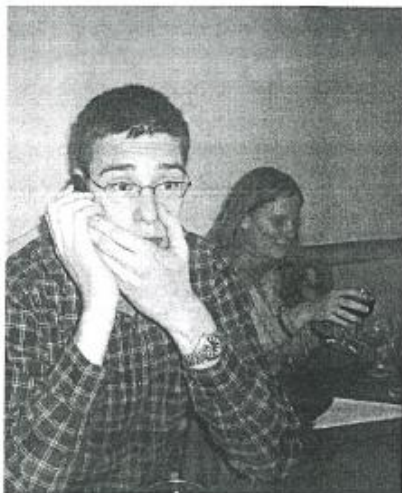
Először szeretném mindenkinek megköszönni, aki eljött, a részvételt, remélem jól éreztétek magatokat, tanultatok egy-két új dolgot és van miről mesélnetek a távol maradóknak.

Azoknak, akik nem hallottak volna róla (remélem ilyen kollégista azért nincs), vagy nem tudtak lejönni, következzenek egy rövid beszámoló arról, mi is volt ez az egész.

Több mint három hete, október 7-e és 9-e közt Győrben került megrendezésre a szakmai tábor.

Péntek délután a közös vonatozással kezdődött a program. Sajnos nem tudtunk egyszerre leutazni, estére mégis mindenki megérkezett a szállásra. Ez nem a reklám helye, úgyhogy a szállásról csak annyit: a belvároshoz közel van, tiszta és svédasztalos reggelit adtak.

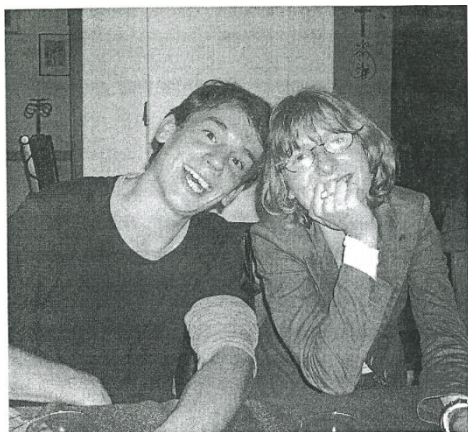
Este az első közös program a városi vetélkedő volt. Hála Encsinek és Natinak, akik aznap délután összeállították a kérdőívet, a

csapatokra este egy kiadós séta várt. Sajnos a hideg és a kicsit elnyúlt keresgélés mindenkinek idő előtt elvette a kedvét, talán mégis sikerült ezt-azt megtudni Győrről. (pl. Ki festette a Győri Nemzeti Színház oldalán látható képet?, Miért fontos a győrieknek a vaskakas?, Van-e és ha van, mekkora a sétáló utcán látható csónakos szobor nemi szerve? — a válaszokat megtudhatjátok bárkitől, aki ott volt).

Szombaton délelőtt a Petz Aladár Megyei Oktató Kórházba mentünk, és bár későn indultunk el a szállásról, szerencsére csak pár percet késtünk. A nephrológia osztály kellemes meglepetésként

frissítővel és süteménnyel várt minket. A teremben U alakban elhelyezkedő asztalokon pogácsa, a sarokban ásványvíz, gyümölcslé és kávé, valamint almás és túrós pite várta az éhező szakkollégistákat. Az osztályvezető főorvoson kívül három orvos áldozta ránk a szombat délelőttiét. Először az osztályról és annak működéséről tartott a főorvos egy rövid beszámolót. A nephrológia épülete elég korszerű az alsó

szinten található a műveseállandóság, az emeleteken a kórtermek és egyéb osztályos helyiségek találhatók. A műveseállandóságot a Eurocare működteti, ők építették fel az osztálynak is helyt adó épületet. Az osztály feladatkörébe tartozik a vesebetegek kezelése, de ők foglalkoznak a hypertoniás betegekkel és az immunológiai megbetegedésekkel is. A bevezetés után a peritoneális dialízisről hallhattunk egy részletes előadást. Megtutuk, hogy mik az előnyei és hátrányai ennek a kezelésnek és hogy kiken lehet elvégezni. Az előadó egy gyakorló kötényen be is mutatta a PD folyamatát. A szakmai program első felét egy esetbemutató — peritoneális dialízis mellett kihordott terhesség — zárta. Erről annyit azért érdemes tudni, hogy Magyarországon ezen kívül egy ilyen eset volt eddig és külföldön is ritkaságszámba megy. A kismama egészséges gyermeknek adott életet.

A következő program a műveseállandóság megtekintése volt. Nem tudom a résztvevők közül hányan találkoztak most először ilyen gépekkel, de azt hiszem, aki régi ismerősként üdvözölte a dializáló készülékeket,

az is megtudhatott egy-két új dolgot. Akárcsak egy gyakorlaton, elmagyarázták a gépek működését. Az érdeklődők, illetve azok, akik számára még teljesen ismeretlen volt ez a világ külön „korrepetációban” részesültek. Bármelyik minket kísérő orvos szívesen válaszolt a kérdéseikre, megvizsgálhatták a betegeket. A délelőtti programot egy kötetlen beszélgetés zárta az egyik, az osztályon dolgozó rezidenssel. Tőle megtudhattuk pl., hogy miért érdemes vidékre menni, vagy milyen kezdő orvosként a beilleszkedés egy ilyen osztályra.

Délután érkezett el a tábor másik csúcspontja, a termálfürdő. Három órás pancsolás, amit mindenki nagyon élvezett. Érdekes volt látni, ahogy huszoneves egyetemisták visszafiatalodtak vagy 10-15 évet. A győri termálfürdő két csúszdáját és bugyborékoló, pezsgő, keringető berendezéseit

sokszor blokkolták maguknak a kollégisták. A kedves felügyelő lányok elég türelmesek voltak, csak egy-kétszer dorgálták meg harcos lelkületű ifjainkat. A fiúkban (f)elszabadult gyermeket leginkább a lányok sínylették meg. Többször is alapos mosáson, illetve búvártanfolyamon estek át. Mielőtt nagyon megsajnálánánk őket érdemes megkérdezni Elődöt mikorra gyógyult be a hátán látható 20 cm-es karmolás...

Este közös vacsora. Aki volt már szakmai táborban, illetve aki kicsit is hallott róla, az tudhatja, hogy ez mindig az egyik legvidámabb része. A menü azt hiszem elég kiadósra sikeredett, száj nem maradt éhesen. Húsleves májgaluskával (a különöcknek fokhagyma krémleves) volt az első fogás, ezt követte gordon bleu+roston sült pulykamell+sültkrumpli+rizs+vajas párolt zöldség, desszertként pedig fagylaltot, somlói galuskát vagy Gundel palacsintát lehetett

választani. A zenei aláfestésről két zenész gondoskodott. Annak ellenére, hogy Győr nem borvidék, a kiadós vacsora utáni közös énekelgetés, nevetés a jó hangulatról tanúskodott.

Éjszaka közös buliba indultunk a szállás közelében lévő szórakozóhelyre. Bár a kollégisták egy része útközben elakadt (viszont ők „barátokat” szereztek a rendőrségnél, és kiderítették, mennyit eszik a rendőrségi Lada Niva városban), az éjszaka mindenkinek kellemesen telt el.

Vasárnap délelőttre közös sétálás és múzeumlátogatás volt eltervezve, azonban ezen programok fakultatívvá tétele nem tett jót a látogatottságnak. A szervezőkön és egy-két győrin kívül csak Szacska maradt.

A táborból egy program azonban még hátra van. Feldolgozás alatt van a táborban készült videó felvétel. Amennyiben elkészül, mindenkit szeretettel várunk a vetítésre.

Árpi, 2005. November

Egy kis „önbizalom-pillanat”

Azt hiszem, hogy akik 1989 előtt születtek, azok valódi Hősök, olyasféle igazi hollywoodi mindent-túlélő fenegyerekek. De tényleg! Gondolj csak bele, akik 1989 előtt születettek, azaz MI, kész csoda, hogy életben maradtunk.

Nekünk még nem volt gyerekülésünk az autóban, sőt, még biztonsági öv se nagyon, viszont bizton tudhattuk, hogy a gyerekágyak festékében akadt bőven ólom. A gyógyszeres és vegyszeres üvegek könnyedén nyithatóak voltak, nem voltak semmi furfangos védelemmel ellátva, de még a fiókok és ajtók sem voltak felszerelve biztonsági nyitóval, és mikor bicajozni mentünk, nemhogy könyökvédőnk és sisakunk nem volt, de még rendes biciklink sem. Azért az nem volt semmi.

Mi még csapból ittuk a vizet, és azt se tudtuk, mit jelent pontosan az, hogy ásványvíz. Én speciel sokáig kevertem a szóda vízzel. Azt hittem, hogy a kettő ugyanaz. Szúr-szúr. Semmi különbség nincs a kettő között, miért pazaroljak hát rá két külön szót.

Mi nem nagyon unatkoztunk, ha tehattuk kimentünk játszani. Igen, ki. Egész nap kint voltunk, a szüleink pedig csak sejtették, hogy élünk és megvagyunk, hiszen még vezetékes telefon se nagyon volt, nemhogy mobil. Pláne nekünk! Nyáron a derékig érő fűben és a közeli kiserdőkben játszottunk, mégsem lettünk kiütésesek és nem tört ránk allergiás roham. Nem tudtuk mi az a pollen, és a parlagfűről azt hittük, hogy a sárkányfű egyenes ági rokona. Ha elestünk, megsérültünk, eltört valamelyik végtagunk, vagy csak szimplán betört a fejünk, senkit nem pereltek be ezért. Egyszerűen mi voltunk a hibásak. Sőt! Ha az erősebb elgyepálta unalmában a kisebbet és gyengébbet, az is rendben volt. Ez így működött, és a szüleink nem nagyon szóltak bele ebbe sem. (- Kisfiam, bemegyek az iskolába, az nem lehet, hogy téged mindenki Rambónak csúfol / - Hagyd csak anya, ez az én háborúm!)

Étkezési szokásaink Schubert Norbi mércéjével mérve nap mint nap tartalmazták a halálos dózis többszörösét, de még egy McDonalds-on edződött átlagos amerikai elhízott kisgyerek is helyből nyomna egy hátraszálltót attól, amit mi leküldtünk kaja címszó alatt. Gondoljunk a zsíroskenyérre, a kolbászra, a disznósajtra (ki tudja, mit tettek bele), az iskolai menzára (ki tudja, mit NEM tettek bele) és mégis itt vagyunk.

A kakaóban nem volt A,B,C,D és E vitamin, viszont "Bedeko"-nak hívták és már ez is elég volt a boldogságunkhoz. Szobi szörpöt ittunk, ami hírből sem ismerte az édesítőszert, viszont tömény cukorból készült. A limonádét még magunknak kevertük és mosatlanul ettük a fáról a gyakran éretlen gyümölcsöt, a WC pereme alatt pedig a baktériumok ezreinek a kolóniái telepedtek meg a még háborítatlan nyugalomban, a preDomestos korban.

Volt néhány barát, aki már ismert olyat, akinek videója volt, vagy esetleg Spectrumba (az egyfajta számítógép vót), de szó sem volt Playstationról, Nintendóról, X-Boxról, videójátékról, 64 tévécsatornáról, műholdról és kábeltévről, filmekről, DVD-ről, Surround Soundról, internetről, Fitness-Club kártyáról vagy mobiltelefonról. Viszont voltak barátaink! Olyanok, akikkel találkoztunk kint az utcán, a focipályán vagy a ping-pong asztaloknál, vagy ha mégse, akkor egyszerűen becsengettünk hozzájuk és beengedtek. Nem kellett megkérdezni a szülőket. Sem a miénket, sem az övéket! Nem vittek és nem hoztak a szülők autóval...

Mégis itt vagyunk. Nyakunkban lógott a lakáskulcs, mikor játszani mentünk, és nem ritkán fadarabokkal, botokkal harcoltunk, labdával dobáltuk egymást, mégis itt vagyunk. Nem ütöttük ki egymás szemét, a többi seb pedig begyógyult. Focizni is csak az állhatott be, aki tudott. Akkor még volt egy íratlan szabály, amit ma nehezen értünk már meg mi is: azt csináld, amihez értesz. Aki pedig nem értett a focihoz, pláne nem tudta rendesen kirúgni az ellenfél bokáját, az csak csalódottan nézhette a játékot a rácson túlról, vagy odébbállhatott, és más játékot, más játszótársakat kereshetett magának.

A szerelmet nem brazil sorozatokból tanultuk, csak egyszerűen megéltük. Boldogan szaladtunk végig az utcán az első csók után, úgy, mintha már sohasem akarnánk megállni. Ha egy tanár nyakon vágott, nem szúrtuk le egy késsel és nem pereltük be, és nem sírtunk otthon a szülőknél. Sőt! Ha lehetett, el se mondtuk. Ismertük a törvényt, és ha vétkeztünk, szüleink nem álltak mellénk. Megtanítottak úgy élni, hogy tudjuk, mit jelent a kötelesség, a büntetés, a jóézés, a felelősség.

Ismertük ezeknek a szavaknak a mélységét.

Ezek voltunk mi. Hősei egy letűnt kornak, amelyen a mostani fiatalok értetlenül mosolyognak.

Ui.: talán mi voltunk a boldogabbak!

sCsilla, 2005. november

HÁRSFÁS FELVÉTELI TÁBOR

Avagy egy újonc 3 napos naplója

2007. szeptember 7. (péntek): Már megint csörög az az unalmas vekker. Felkelek, realizálok, ez egy péntek- még mindig nem ért véget ez a hét, az első hét a Semmelweis Egyetemen. Szokásos reggeli dolgaimat elvégzem, majd mielőtt kilépnék az akkori kuli szobámból (Tömő, 7. emelet), beugrik: ma lesz valami különleges, igen ma kezdődik az első hétvégém immár a SOTE valódi és visszavonhatatlan hallgatójaként.

Na, de ez nem lesz olyan szabad, és önfeledt mint másoknak, mert majd délután én, az egyetem pár másik hallgatójával együtt fogom magamat és átmegyek a dr. Korányi Frigyes szakkollégium (Hársfa) kolijába, hogy felvételt nyerjek hozzájuk. Így ez máris feldobta a napomat, még az sem zavart, hogy életem második anatómia gyakorlatán realizálnom kellett, nem egyszerű ez az anat, nagyon nem. Végülis mindegy, egyszer eljött a nap vége, amikor boldogan mentem vissza az eddigi kolimba összepakolni, majd boldogan indultam útnak az ismeretlenbe. Örömmel töltött el, hogy mondtam a liftben velem együtt állónak, az akkor még általam alig ismert Berninek, hogy én hova megyek. Mint utóbb kiderült ő is, s így együtt értük el a híres-hírhedt kollégium épületét a VII. kerületben a Hársfa utca 59/B. szám alatt.

A megérkezés és az első ismerkedő pillantások az újdonsült koliban simán mentek. Befizettük a befizetendő díjat, majd hamarjában körbevezettek minket a Hársfán, mi is az, ami minket várhat, ha felvesznek. Nagyon élveztük és ámultunk-bámultunk, hogy egy 56 fős kollégiumban mi (nem) fér el. (Bár a Szauna hiánya érezhetően sokkot okozott mindenkiben, de majd Bohóc ígéretéhez híven remélhetőleg tesz ez ellen).

Ezután a kis turisztikus körbevezetés után egy beszélgetős fél óra — óra következett, ahol kis csoportokban beszélgetett a felvételizendők sokasága a már Hársfás kollégistákkal. A téma a „miért szeretnénk mi bekerülni?“, „mit tud a kollégium velünk nyerni?“ és „kik is vagyunk tulajdonképp?“ kérdések köré összpontosult. A beszélgetős délután után a felvételizők a már szakkollégistákkal egyetemben elmentek a Nyugati pályaudvarra, ahol már várta őket a vonat Nagybörzsöny felé.

Az utazás fárasztó és hosszadalmas volt, bár ez alatt én rengeteget beszélgettem és sok újdonságot megtudtam, mind az egyetemről, mind magáról a kollégiumról - s annak eredetéről. A megérkezés az esti órákban történt a szállásra, ahol kipakoltunk, megvacsoráztunk, majd egy játékos vetélkedőn vettünk részt. A vetélkedő számomra nem maradt túl emlékezetes, sajnos, mert elálmosodtam, és egyáltalán nem tudtam figyelni a dolgok folyására, így az utána következő bulin már nem maradtam ott. De hallomásból tudom, sajnálhatom, hogy kihagytam a dolgot. Ez van, majd talán jövőre ;)

2007. szeptember 8. (szombat): Reggel 8-kor keltünk halál nyugalomban, nem tudván, még mi jó vár még aznap reánk. Megreggeliztünk, majd elmentünk a szomszédos állomásra, és Nardai Peti ötletére kisvonatoztunk egyet a helyi kisvasúton. Nagyon feelinges volt az egész, mert vagy 30-40 fős lehetett a vagon kocsis és voltunk rá vagy 60-an, ebből kifolyólag egymás ölébe, állva, összevissza üldögtünk a kocsiban. Viszont ez alatt rengeteget lehetett beszélgetni a suliról, élményekről, vizsgákról, s felsőbb évesek tanácsadására sem lehetett panasz. Az út, bár számomra nem volt túl kényelmes, de a természet közelsége és a jó beszélgetések miatt biztos egy felejthetetlen élmény marad még sokáig. Ez már csak azért is biztos, mert rengeteg olyan új információt megtudtam az erdei kisvasutakkal kapcsolatban, amiről eddig fogalmam sem volt.

A Felvételi Tábor következő, nagy, beharangozott momentuma volt a falunézés, amikor bementünk a község központjában s megnéztük az éppen aktuálisan zajló solymár - vadász verseny kezdetét. Több borospince is képviseltette magát az eseményen, ezért ez a hely alkalmat adott arra, hogy páran a boréhségüket csökkentsék. Innen olyan dél tájban indultunk vissza a szálláshelyünkre ebédelni, ahol aztán megint egy érdekes program következett. A kora délutáni programok nevére már nem emlékszem, de őszintén mondom ezek voltak számomra a legérdekesebbek az összes közül: több feladatból állt, amelyek a különböző képességeinket mérték. Ezek közt volt olyan, amely a csapatépítésre ment rá, más az egyéniségünket vizsgálta, míg egy harmadik a kreativitásunkat. Ezekből gondolom a kollégisták egy jó képet kaphattak rólunk, na mit is tudnak az újonc-jelöltek. Ez durván egy két-három órás feladat volt,

amely után megvacsiztunk, majd bementünk az esti vadásznapi tűzijátékra. Persze több kollégista büszkén hirdette, hát persze, mi előre így terveztük, hogy a felvi tábor tűzijátékkal zárjuk, de mi (újjoncok) tudtuk, hogy ez nem igaz.

Miután visszamentünk, egy pár perc rendezgetés után jött este még egy program. Csoportokra osztottunk, amelyekre már az előző napi vetélkedőn is, s ebben a kis körben kellett 4 helyszínt végigjárnunk, ahol a kollégisták különböző érdekes és vitatható orvosi témákról beszélgettek velünk. A 4 téma, amelyet mi (az én csapatom) kapott: paraszolvencia, média hatása, Magyarország vagy külföld?, eutanázia. Természetesen mind a négy téma megosztotta a csoportot mindkét oldalról, de úgy összességében minden vita békés és elméleti keretek között zajlott. Tény az, hogy ezekről a témákról lényegében nincs jó álláspont, mert pro és kontra is vannak érvek és ellenérvek, amelyek szintén bizonyíthatóak és cáfolhatóak. Ezért érdemes a másik vélemény megismerése céljából ezekről beszélgetni, de főleg (ezekben a témákban) a másik meggyőzésére törekedni, legalábbis szerény véleményem szerint.

Az este további programja természetesen egy fergeteges záró buli volt hajnalig, ahol volt minden, ami egy igazán tökély záró rendezvényhez szükséges. Kellő mennyiségű és minőségű ital, jó fej skacok, minőségi zene és persze táncos lábú fiúk, lányok. Ekkor éreztem először: ez az a közösség, amelyikhez tartozni szeretnék. Istennek hála' mint utóbb kiderült ez sikerült is.

2007. szeptember 9. (vasárnap): A korai kelés kicsit zötyögősen, de ment (lehet talán korábban kellett volna nyugovóra térnem és nem fél 4 tájékan...). A kollégisták még nálunk is kicsit korábban keltek, hogy döntsenek sorsunkról, s meghozzák a döntést: felvesznek, vagy nem vesznek fel minket a kollégiumba. Engem és még 15 embert felvettek, s ezzel a kollégium történetének legnagyobb felvételét hajtották végre. Remélem, nem bánták meg. A nap további részében a hazautazáson kívül más lényeges esemény nem történt. Én személy szerint a kora délutáni órában értem haza, s csak jó emlékeket őrizve tudok visszagondolni eme 3 nap történéseire így december közepéről...

Dull Zoltán, 2007. december

Felvételi tábor 2010.

KFTF díszvacsora, 2011.

LOLita, 2011.

Karaoke est, 2011.

Avatás, 2012.

Kollégiumi farsang, 2012.

Szimpozium, Visegrád, 2013.

Megemlékezés, 2014.03.15.

Szakkollégiumtörténeti áttekintés kezdőknek (III. rész)

Hogyan tovább?

A szakkollégium környezetében az elmúlt években végbemenő változások erőteljes hatással voltak a szakkollégium működésére, tevékenységére. Világossá vált, hogy szükség van a hagyományos vezetés és irányítás alapvető megújítására. Ugyanakkor azt is látni kell, hogy a szükséges változásokat, változtatásokat nem csak a szakkollégiumban, mint szervezetben, hanem a hallgatóknak saját magukban is meg kell valósítaniuk. A szakkollégium működését végső soron az határozza meg, hogy a hallgatók hogyan gondolkodnak, hogyan viszonyulnak egymáshoz, hogyan teremtenek egymással kapcsolatot. Csak akkor lesznek képesek a mélyen beléjük ivódott vezetési elvekkel és módszerekkel szakítani, ha megváltoztatják gondolkodásmódjukat. Csak akkor tudnak közös jövőképet, közös megérzést és újszerűen koordinált tevékenységi formákat létrehozni, ha másként viszonyulnak egymáshoz. Az elmúlt évek sikertelen próbálkozásai, melyek a szakkollégium "átszervezésére", szervezeti struktúrájának átalakítására irányultak, jól bizonyították, hogy eredménytelen minden olyan próbálkozás, mely a hallgatók "belső világának" érintetlenül hagyása mellett jött létre. Ha radikálisan akarnak változtatni a szakkollégiumi munkamódszereken, akkor újra kell fogalmazniuk az egyes feladatköröket, az azok ellátásához szükséges készségeket, ez viszont elképzelhetetlen új gondolkodású vezetők és hallgatók nélkül. A gondolati mintákat megváltoztatni képes tanulás igen nagy erőpróba. A hallgatók elvesztik jól megszokott kapaszkodóikat. Esetenként kifejezetten ijesztő, ha szembekerülnek dédelgetett meggyőződéseikkel és feltételezéseikkel. Az egyes hallgatónak ez túl nagy feladat. Társak kellene hozzá. Együtt tanuló hallgatók közössége. Egy tanuló szakkollégium. A hallgatók többségének az, hogy tagja lehet a szakkollégiumnak, része egy igazán "nagy csapatnak", olyan egyedülálló, különleges szakaszt jelent az életében, amikor a maximumon élhet, és a maximumot tudja nyújtani. Vannak, akik a szakkollégiumból végzés után kikerülve az életük további részében is keresik ezt az érzést vagy próbálják azt felidézni.

A közös jövőkép

A közös jövőkép több, mint egy gondolat. Több valamilyen elvont fogalomnál is. Lehet, hogy egy egyszerű gondolat hozza létre, ám ha kialakul, azaz elég erős ahhoz, hogy több ember támogatását is elnyerje, akkor már nem pusztán absztrakció. Az emberek életében kevés dolog bír akkora erővel, mint a közös jövőkép. Legegyszerűbb szintjén a közös jövőkép nem más, mint felelet a „Mit akarunk létrehozni?” kérdésre. Ahogy a személyes álmok, jövőképek az egyes ember szívébe és lelkébe ivódnak, úgy a közös jövőkép egy egész szervezet sajátja. A közösség érzését hozza létre a szervezeten belül, s a különféle tevékenységeket egységes keretbe fogja. A jövőkép akkor közös, ha az emberek nemcsak hasonló képet őriznek magukban, de egyúttal arra is törekednek, hogy e képet ne csak az egyes ember, de a közösség egésze is magáénak vallja – hiszen amikor közös jövőképről beszélünk, akkor az embereket a közös igyekezet is összekapcsolja, összefűzi. A személyes jövőképek abból merítik erejüket, hogy az egyén mélységesen törődik velük és törekszik a megvalósításukra. A közös jövőkép erejét pedig az együttes törődés adja: az emberek vágyanak arra, hogy egy arra érdemes, közös vállalkozás összekapcsolja őket, és ezért szívesen alakítanak ki közös jövőképet. A közös jövőkép nélkülözhetetlen a szakkollégium számára, hiszen ez mutatja a tanulás irányát és célját és ebből meríthető a tanulóhoz szükséges energia. Amíg a pusztán információ bevitel, a befogadó tanulás jövőkép nélkül is kivitelezhető, alkotó tanulásról csak akkor beszélhetünk, ha a hallgatók valami olyasminek az elérésére törekednek, ami mélyen belül fontos nekik. Az alkotó tanulás fogalma mindaddig értelmetlen és túlságosan is elvont, amíg a hallgatóknak nincs kialakult képük, hogy mit is szeretnének létrehozni. Ma már a jövőkép szó, ismerősen cseng a szakkollégium vezetésében. Ám ha közelebbről megnézzük, ez a jövőkép ma még nem más, mint a vezetőknek az álma, amelyet eddig célkitűzések formájában "ráerőltettek" a szakkollégiumra, és mely elsősorban a vezetők személyes varázsában gyökerezett, illetőleg olyan válsághelyzetekben jelent meg, amikor szükség volt a hallgatók - legalább időleges - egységére.

Az efféle jövőkép eddig még a legjobb esetben is csak arra volt képes, hogy maximum kiváltotta a kollégisták egyetértését – elkötelezettségüket azonban sosem nyerte el. A közös jövőkép azonban nem egyenlő a kijelölt szakkollégiumi célokkal. A közös jövőkép lényege, hogy azt sok kollégista elkötelezetten felvállalja, mégpedig azért, mert e jövőkép saját személyes álmait tükrözi vissza.

Miért fontos a jövőkép a szakkollégiumban? A jövőképek felvidítják, felemelik a hallgatókat. Megadhatják azt a szikrát, azt az izgalmat, aminek révén a szakkollégium felülemelkedhet a napi gondokon. A közös jövőkép megváltoztathatja a hallgatók kollégiumon belüli kapcsolatait. A szakkollégium immáron nem „a kollégium”, hanem „a mi kollégiumunk”. A közös jövőkép az első lépés lehet ahhoz, hogy az egymással szemben bizalmatlan hallgatók elkezdjenek együtt - egymásért dolgozni. A közös jövőkép közösségtudatot képes kialakítani. A szakkollégium közös céltudata, jövőképe és

értékei pedig a kollégiumi közösség legalapvetőbb alkotóelemei. Ha nincs olyan közös cél, amely mintegy magával húzza a hallgatókat, akkor a status quo fenntartására irányuló erők legyűrik az újító próbálkozásokat. A jövőkép alkotja meg a célt. A cél magasztossága új gondolkodásmódok elsajátítására, új tettekre sarkall. A közös jövőkép egyfajta kormányrúd, amely a tanulási folyamatot akkor is irányban tartja, ha a haladást külső vagy belső akadályok, nehézségek akadályozzák. A közös jövőképpel könnyebb megkérdőjelezni korábbi gondolkodásmódokat, feladni idejétmúlt nézeteket, felismerni a hallgatók saját személyes és a kollégium szervezeti hiányosságait. Végül pedig a közös jövőképpel az a súlyos kérdés is megválaszolható, ami a szakkollégium vezetésében gátat szab a rendszergondolkodás kifejlesztésének: „hogyan lehet hosszú távon is biztosítani a hallgatók elkötelezettségét?”

Dr. Godó Ferenc, 2018.02.02-03.12.

80 perc alatt a Föld körül

A Király utca és a Hársfa utca sarkán lévő nonstop dohánybolt pultjánál állok. Az eladó unottan szolgálja ki a sorban előttem álló külföldi vásárlókat. Én ellenben annál izgatottabb vagyok. Már csak egy kicsiny, mégis rendkívül fontos összetevő hiányzik a bevásárlólistáról. A konyhánkban ipari mennyiségű bor, vodka és ihatatlan házipálinka áll gondosan lehűtve rosszul záródó ablakunk és a kinti -12°C jóvoltából. Már megvan a liszt, a savanyú ubi, a szörp és az ételfesték is. A kőműves Actimel (egyes helyeken tüske vagy gránát esetleg csavaros kifli) hiánya azonban mindeddig betöltetlen ürként tátong a másnapossághoz vezető, macskakővel kirakott út kellős közepén. Bár már a SPAR-ban is megpróbáltam beszerezni, az árufeltöltő hölgy arcán érthető undorral közölte, hogy ők bizony nem tartanak ilyet.

Végre én következem a sorban. Mikor felteszem a nagy kérdést, hogy van-e esetleg raktáron féldecis kommersz szesz, felcsillan az eladó szeme. „Van, persze, milyen kellene?” A

„milyen van?” kérdésre elkezd felsorolni az egyébként elég hangzatos névvel ellátott készítményeket. Mikor közlöm vele, hogy az első hatból kellene öt darab, először visszakérdezett, majd miután megerősítettem a rendeltetést, elkezd pakolni az italokat a pultra. Munkája végeztével megjegyezte, hogy ilyen még nem volt pályafutása során, és szeretné lefényképezni a termést. A procedura és a fizetés után felébredhetett benne a felelősségtudat, mert hozzátette, hogy legyünk óvatosak, mert ezek a kis fickók nagyon komiszak ám.

Visszatérek a koliba, gyorsan kipakoltam szerzeményimet és megnyitom laboratóriumomat a konyhában. Gyógyszerészi pontossággal látunk hozzá társaimmal a nedűk kiméréséhez. Minden állomás képviselőjének odaadom a javakat, amiket előzetesen megrendelt és hasznos tanácsokkal látom el a közelgő megpróbáltatások legyőzéséhez.

Gondosan kell felkészülnünk, mert nagy utazásra indulunk. Vannak, akik Franciaországba készülnek, mások Oroszországba, Mexikóba, Görögországba vagy éppen Borsodárába mennek. Jómagam Brazília felé veszem hamarosan az irányt. Előtte azonban elkészítünk egy varázsitalt az igazi kalandoroknak, akik egy este alatt akarják beutazni az előbbi helyszíneket.

SHOWTIME! Az összegyűlt felfedezőket megkapják csodás főzetet és szépen lassan megtalálják csapatársaikat, akik az utazás során elkísérik őket.

Felhajták a bájitalt, melynek kesernyős íze először kissé eltorzítja az arcokat, ám a gyomorba leérve máris érezhető a mágikus hatás. Nemsokára eltűnik az első csapat, majd a második is, végül egyedül maradok a zongoraszobában. Egy perc elteltével azonban már Copacabana napsütötte tengerpartján találom magam, ahol az pár bátor jelentkező már készen is áll, hogy belesobbanjon tengeri vízilabdapályánkba. A meccs nehezen indul, de kellő mennyiségű frissítő után már a gólokkal sem maradnak adósok a pólósok. A meccs után már közös erővel formázzák meg a korábban egymással szemben álló csapatok játékosai Brazília kedvenc italának tárolóegységét.

A következő csapatok egyre olajozottabban játszanak, az utolsók pedig már egyre nehezebben hagyják el a hűvös vizet. Persze egy kis folyékony motiváció nekik is kijár. A meccsek között gyors terepszemléket tartottam az állomásokon, ellenőrizve, hogy nem sújtja-e szárazság földjeiket. Az utolsó csapat távozása után az óceán takarításába kezdünk, miközben spontán party törik ki a második emeleten található görög színház romjain. Küldetésünk sikeresnek tűnik, ám ekkor aggasztó híreket kapok. Valaki Mexikóból 2 kiló „kokaint” csempészett be, ám a zsák kiszakadt, és most centi vastag fehér por fedi az első emelet gangon túl eső felét. Gyorsan a helyszínre sietek, ilyenről nem volt szó a tervben és egyébként is, hogy lehet 2 zacskó liszttel így kidekorálni egy fél emeletet. A lépcsőfordulóba érve rá kellett jönnöm, hogy a híradások nem túloztak, és valóban katasztrófa sújtotta vidék képét festi a környék. Egy barátságos óra leforgása alatt az illetékesek enyhítik a károkat és végre mindenki kifújhatja magát. Ezzel is meglennénk.

Végezetül engedjétek meg, hogy ezúton és köszönetet mondjak minden résztvevőnek és azoknak, akik a lebonyolításban részt vettek és segédkeztek!

Kléh Györf, 2018.04.16-05.14.

Felvételi tábor

Szeptember ötödike. A felvételi tábor első napja. Még élénken él bennem az emlék, amikor felvételizőként izgalommal vegyes félelemmel jöttem. Azóta eltelt egy év. Már ismerős a Hársfa utcába vezető út, külsős szakkollégistaként gyakran megtettem már. Négyes metró, aztán négyes-hatos villamos. Király utca. Leszállok. Sétálok a koli fele, közben eszembe jut, hogy milyen is volt először ezt az utat megtenni. Atérzem az új felvételizők helyzetét. Eszembe jutnak Balázs előző esti megbeszélésén elhangzott szavai: „Legyünk jó fejek, ne fölényeskedjünk!” Igen ez fontos.

Közben megérkezek a koliba. Ezzel elkezdődött a második felvételi táborom - immár felvételiztetőként.

Kilenc óra körül már zajlott a készülődés. Érkeztek az első felvételizők. Mi pedig örömmel fogadtuk őket, s közben próbáltam felidézni magamban, hogy ki miről is írt a pályázatában, ugyanis napok óta azzal voltam elfoglalva, hogy a benyújtott pályázatokat tanulmányoztam. Most végre személyesen is megismerhetjük őket. Látszott az izgalom az arcokon, a felvételizőkén, de a kollégistákén is. Hiszen mi is izgatottan vártuk, hogy megismerkedhessünk velük, tudván, hogy közülük kerülnek ki majd a kollégium új lakói, közösségünk új tagjai. A felvételi tábor a megnyitóval vette kezdetét, amely után két csoportba osztódtunk. Mindegyik csoport birtokba vehetett egy-egy társalgót, ahol vicces történetek elmesélésével próbáltuk oldani a kissé még feszült hangulatot. A beszélgetés után jött a felvételi következő része. Különböző állomásokon kis csoportokra osztva bizonyíthatták a jelentkezők rátermettségüket. Itt már oldottabb volt a légkör és közben jobban megismerhettük egymást is. Dorkával és Lilivel együtt meghallgathattuk, hogy ki milyen állás betöltésére vágyakozik leginkább. Születtek igazán kreatív megoldások, például helyből

távolnéző, vonatkerék pumpáló, hanyatt esett pingvineket felállító munkakörökre és sok más meglepő fiktív vagy valós állásra írt motivációs levelet hallgathatunk meg. Hamar elmúlt dél, készülődni kellett az indulásra. Irány Velence!

Velencére érkezve már mindenki kellően éhes volt. Vártuk az ebédet. Ebéd közben tovább folytatódott a beszélgetés, az ismerkedés. Egy kis pihenő után következett egy igazán izgalmas, kreatív feladat: a XXIII. Korányi Frigyes Tudományos Fórum megszervezése. Kihívás a felvételizőknek, kihívás nekünk kollégistáknak is. Bár kétségtelül mi azért élveztük. Godó igazgató úr, Hunyadi dékán úr, Merkely rektor úr szerepébe helyezkedve tárgyalni azért elég szórakoztató volt. Vagy akár szponzorként vitatkozni a pénzügyekről vagy dékáni titkárság alkalmazottjaként egy kis ízelítőt adni a jelentkezőknek az egyetemi ügyintézés világának kihívásaiból. Végül mindegyik csapat sikeresen vette az akadályokat és megszervezte a konferenciát, amelyet néhány percben prezentáltak az egyes csapatok képviselői. Ezek után mindenki kapott egy kis szabadidőt, együtt elfogyasztottuk a vacsorát. Egy kis pihenésre szüksége is volt mindenkinek, hiszen jött a tábor egyik legizgalmasabb, véleményem szerint egyben a legnehezebb része is - a nagy esti beszélgetés. Bevallom ezt vártam a legjobban. Talán ez az egyik olyan része a tábornak, ahol még inkább alkalmunk nyílik megismerni egymást. Izgalommal vártunk minden egyes beszélgetést. Úgy gondolom, hogy idén is nagyon színes és elgondolkodtató, olykor nehéz témákban fejthették ki a felvételizők a véleményüket. Nekem ez volt az egyik kedvenc részem a tábor során. Rengeteg érdekes gondolatot, különböző érveket, tapasztalatokat osztottak meg velünk. Közben rádöbbenünk arra is, hogy idén különösen nehéz lesz kiválasztani azt, hogy kik is nyerjenek felvételt, hiszen annyi értelmes, művelt, intelligens emberrel beszélgethettünk. A beszélgetés után mindenki kiereszthette egy kicsit a gőzt. Sok szeretettel várt Györk mindenkit a koktélbárnál, igaz koktéllal nem szolgálhatott, de ha valaki sörre, fröccsre vagy esetleg maci fröccsre vágyott, azt nem érthette csalódás. Az este bulizással zárult.

Másnap volt, aki viszonylag frissen, volt, aki kevésbé kipihenten érkezett reggelizni. A reggeli után újabb kihívások vártak a felvételizőkre. Ismét több csoportra lettek osztva, majd mindegyik csoport elindult a számára kijelölt állomásra. Az interaktív kvíz igazán jó hangulatban telt, s közben mindenki lehetőséget kapott, hogy megcsillogtassa széleskörű műveltségét. Csak ámultunk, hogy egyesek mennyi mindent tudnak. Egy másik állomáson az előadóképességüket mutathatták meg. Ezzel párhuzamosan egy másik csoport egy feladványt igyekezett megoldani, amelynek megfigyeltéhez igazi csapatmunkára volt szükség. Miután mindegyik csapat végigjárta az összes állomást, mehattunk ebédelni. Az ebéd már felszabadult hangulatban telt, hiszen a tábor formális része ezzel véget ért. Ezután már szabadidős programokon volt a hangsúlyt. Elmentünk együtt a strandra, a bátrabbak a hűvösebb idő ellenére fürödtek is. Volt lehetőség enni, inni, beszélgetni. Igazán jó

beszélgetések alakultak ki, ami szerintem az egész tábor során jellemző volt. Személy szerint én nagyon élveztem ezeket a beszélgetéseket, akár könnyebb, akár komolyabb témákról volt szó, hiszen ezek azok a pillanatok, amikor még jobban megismerhettük egymás gondolkodását, személyiségét, terveit.

Lassan elérkezett az idő és indultunk vissza Budapestre. Tartalmas két nap volt a hátunk mögött. Kelenföldön elbúcsúztunk egymástól és mindenki indult a saját útjára. Mi kollégisták pedig még egy hosszú éjszakának néztünk elébe. Vajon kik lesznek közösségünk új tagjai? Egy hosszú éjszakai tárgyalás, illetve a Habilitációs Bizottság döntése után, ez ma már nem titok. Ezúton is gratulálunk és sok sikert kívánunk minden új szakkollégistának! Válgatok közösségünk aktív tagjaivá és gazdagodjatok sok szép emlékekkel, élménnyel, tapasztalattal!

Kollarics Réka, 2018. szeptember

Dabasi élmények

A kolisokkal útra kelni számomra mindig nagy élmény. Idén február 23-án azonban nem egy újabb Hársfatúrára vagy felvételi táborba indultunk, hanem Dabasra utaztunk az I. Semmelweis Tehetségkonferenciára. A SOTE-t döntően szakkollégisták képviselték, de az eseményre a szegedi, a debreceni és a pécsi egyetemről is érkeztek résztvevők. A Medikus Kupával ellentétben most szakmai témák és az orvostudományban választható karrierutakat érintő kérdések álltak a közös érdeklődés középpontjában. A jövőben valószínűleg a munkahelyünket jelentő kutatócsoportban vagy kórházi osztályon együtt fognak dolgozni különböző egyetemeken végzetek, ezért jó lehetőség már most megismerni más nézőpontokat.

A Dabason töltött két nap alatt három szakmai platform került megrendezésre:

- Biometodika, élő rendszerek elemzése
- Transzlációs medicina, ritka megbetegedések diagnosztikája
- Képzéskészítés és biológiai modellezés

A résztvevőkkel izgalmas, de szokatlan és nehéz feladatot kaptunk: foglald össze egyetlen dián a kutatásodat és maximum 3 percben mutasd be a hallgatóságnak a témára és a használt módszerekre helyezve a hangsúlyt! A platformokat meghívott kutatók (Dr. Kardon Tamás, Dr. Györfly Balázs, Dr. Tárnoki Ádám Domonkos és Dr. Tárnoki Dávid László) és PhD hallgatók (Dr. Szegeczki Vince, Dr. Pósfai Balázs és Dr. Pál Tamás) moderálták. Minden platform egy előadással kezdődött, melyben a

platformokat vezetők beszéltek saját kutatási témájukról, kutatói karrierükről, majd a hallgatók rövid prezentációi és a hozzájuk kapcsolódó kérdések következtek. A szekciókat egy kötetlen hangvételű, irányított beszélgetés zárta. Olyan élményekben volt részünk, amely kapcsán lehetőségünk volt átgondolni, hogy mit is szeretnénk majd a szakmánkkal kezdeni, mérlegelni, hogy mire van lehetőségünk. Kérdéseket tehetünk fel a doktori képzésekre, kutatói életpályára vonatkozóan és a moderátorok saját tapasztalataik alapján tudtak új szempontokat adni az egyéni döntéseinkhez.

A szakmai programokon kívül emlékeztetések maradnak a finom ebédek, a vacsora és a reggeli, illetve az esti buli is, ahol pár üveg bor és aperol spritz közös elfogyasztása mellett vitathattuk meg az élet kisebb és néha nagyobb kérdéseit is. Köszönjük a Hársfa szakmai triójának, Batai Bencének, Egyed Bálintnak és Nagy Tominak a szervezést! Feltehetjük magunkban a kérdést, hogy miért szeretjük a konferenciákat. Ha esetleg nem szeretjük, miért van mégis szükségünk az olyan rendezvényekre, amelyek alkalmat teremtenek egyetemeken és szakterületeken átívelő tapasztalatcserére? Barabási Albert-László találóan írja a Képlet című könyvében: „A teljesítmény vonzza a sikert. De ha a teljesítmény nem mérhető, a sikert a hálózatok határozzák meg.” Építsünk olyan hálózatot, amely inspirál, amelyben jó létezni és alkotni! Rajtunk múlik!

Mudra Dorottya, 2019. március

A második Hársfatúrám

Idén március 23-24-i hétvégén került megrendezésre a szokásos félévi Hársfatúra (avagy a kedvenc programom). Ez igazán nagy örömmel töltött el, ugyanis remek ötletnek tartom, egy ilyen összetartó közösség, (mint a mienk) csoportos túrázását.

Ez alkalommal a kollégium harmada döntött úgy, hogy részt vesz ebben az élményben és az azt kiegészítő programokban. Most Bernecebarátira látogathattunk el Pólya Dorottya, Antal Dóra és Turtóczki Kolos jóvoltából. Két turnusban 15:30-kor és 17:30-kor indultunk el, a közel két órás útra, amely egy estebe hanyatló kalandos sétával ért véget a semmi kellős közepén. Csapatunkat megosztotta, voltak merész jelentkezők, akik ruhájuk szárazságát nem féltve gázoltak át a helyi, elég nagy áramlattal és kb. 20 centiméter mélységgel rendelkező patakon, melybe valószínűleg a szennyvizet engedték le. A falun keresztülhaladva, az utolsó ház után egy utcával várt ránk Bernecebaráti legfelszereltebb lakóhelye, a Domszky Pál Matracszállás.

Itt megdöbbenve tudatosult bennünk, hogy egy új építésű, padlófűtéses, még saját aszalógéppel is rendelkező, remek ház lesz az otthonunk az elkövetkezendő szűk két napban. A tulajdonossal való találkozás során Csabi egyből megnyerte a hölgy barátságát lehenyerlő kérdéseivel, majd neki is láttunk a kipakolásnak és a Palla Tamás-féle mennyei chilis bab elkészítésének. Az időközben megérkező csapat (értsd Szegedi Ákos) kis tréfával sikeresen ráhozta Dorkára a szívbajt. Ezt követően elkezdődött a szokásos esti játék, (amit ezúttal is köszönök Csabinak és a

kimeríthetetlen fantáziájának) közte a mostanára már hagyománnyá vált gyilkosozással. Majd jött az alvás, ami Gyarmati Bendegúz és Kovács András kifinomult humora nélkül nem lett volna az igazi, még ha ez el is vett háromnegyed órát az alvási időnkéből.

A túra reggelén a szokásos „csináld magad” reggelit ehettük, majd gyors pakolás és szendvicskészítés után nekivágtunk a túrának. Az előrejelzések alapján számítottunk a meleg (22 fok körüli) időre, ami be is következett már kora reggeltől. Csapatunkat Kolos vette irányítása alá, aki a térképpel és túrajelekkel való sikeres küzdelemben végül nyereségre vitt minket. Fővárosi tanulókként a vidék nyugalomába menekülve, néha mégis utolért minket Pest zaja (például cross motorosok formájában), de többnyire nyugodt, békés túránk volt. A kirándulás gyors lezajlásához Antal Dóri biztosította a tempót, ami néha hegymenet közben inkább erőltetett menetnek tűnt, mintsem pihentető utazásnak. A saját bevallása szerint megállásokkor nem pihenni álltunk meg, hanem hogy a többiek is be tudják érni a csapat elejét. A végére, fáradtan senkinek nem volt merészsége megemlíteni, hogy Godóvárra is elkanyarodhatna a társaság. A szállásra visszaérve, pad nem maradt üresen, majd egy gyors összepakolás után a délután folyamán megindultunk hazafelé Pestre.

Összességében elmondható, hogy a Hársfatúra mindig, mint ahogy ez alkalommal is nagy felüdülést jelentett a szakkollégisták számára, mert jó hangulatban telt, és kicsit kiszakított a hétköznapi monotóniából.

Juhász Huba, 2019. május

Make the Exodus great again!

Az idei évben is, mint már sokszor ezelőtt, megrendezésre került nagy hagyományoknak örvendő programsorozatunk, az Exodus. Ezúttal napi két programmal - egy könnyedebbel és egy 18. életévüket betöltött hallgatók számára létrehozottal - találkozhattak a résztvevők.

Nem túlzás, ha azt mondanom, minden kollégista kedveli ezt a hetet, ugyanis a sokszínű eseményválaszték közt akárki kedve szerint megtalálhatja a neki szimpatikusait. Az Exodus előzményeként a DB szoba kitakarításra került, mely nagyban megkönnyítette a szervezést, és régi relikviákra is szert tettünk (Exodus zászló). A hét a hivatalos lobogó kikötésével, majd a társasjáték esttel vette kezdetét.

38 ember gyűlt össze 23-án vasárnap este azért, hogy Dixittel, Banggel, Catannal és sok más játékkal, egymás életét megnehezítve győzelmet arassanak. Másnap 6 lelkes blokk mutatta meg, hogy nem csak a tanuláshoz és a könyvek lapozgatásához, de ínycsiklandó ételek készítéséhez is értenek. A csapatoknak párosával kellett egy előételt/levest, egy főételt és egy desszertet elkészítenie. A vacsoracsatát követő kajakomát a Virsliparti című film alatt pihenhette ki a társaság, ami osztatlan sikert és megbotránkozást okozott a jelenlévők számára.

A második hivatalos napon este hét órakor vette kezdetét a Csocsó-bajnokság, ahol 11 csapat mérte össze kezűgyességét és technikáját. A végeredményt azonban semmilyen csel és ügyeskedés nem tudta befolyásolni, így Pálla Tamás és Csaba Marci vitte el az első helyet. A második helyezést Hainzl Tobias és Nagy Kristóf foglalta el, míg a harmadik hely mindenki legnagyobb meglepetésére, a vígaszág adta páratlan lehetőséget kihasználva Szilágyi Fruzsie és Leszko Dáriusé lett. Az este későbbi részében a Beerpong-bajnokság került megrendezésre,

ami váratlan és meglepetésszerű faktorok közbejötté miatt hosszúra nyúlt, és pontos végeredmény sem született. Ennek ellenére a megfelelő mennyiségű szeszes ital rendelkezésre állt, ezáltal senki kedvén nem esett csorba. Ez az első emeleti társalgó faláról nem mondható el sajnós.

Harmadik napon Honfoglaló-bajnokság (nyertes: K. Kristóf és T. Rebeka) és kiegyenlítő foci (nyertes: K. Viki és Gy. Beni) volt a soros. Negyedik napon pedig a sokak által ismert és szeretett Kártyák az emberiség ellen volt az első program, melyet két csapatban, kisebb pletykákkal és belső kollégiumi titkokkal kiegészítve játszottuk. 21:00-kor kezdetét vette az első Kelly Bale Vízilabda Kupa. A résztvevők száma hétfőhöz képest ugyan megcsappant, de nekünk ez sem szegte kedvünket, hogy hason csúszva a kiegyenlítő foci bormárájának maradványában, lila foltosra hemperegjünk a derekunkat s lábainkat.

Az utolsó nap szintén rendhagyó esemény került megtartásra, melynek győztese (a 26-os blokk ifjú huszárjai) az Exodus kupa tulajdonosaivá válhattak egy évre. A résztvevők jó pár vendéglátó ipari egységet körbejártak, majd a verseny hivatalos része után a Tarajos göte leitatóközpontot újfent meglátogatva zártuk le az estét. A hagyományokat megtartva Kléh Györfi, Diákbizottságunk elnöke és én, J. Huba a társalgóba kivonulva töltöttük az estét.

Összességében nézve határozottan kijelenthetem, hogy megérte a befektetett energia. Külön köszönetet érdemel a rengeteg segítségért Kákonyi Marcell és Pálla Tamás és az összes résztvevő, aki a programokat színesítette. Kivételes érzés volt a kollégiumi egységet és lelkesedést ilyen formában megtapasztalni, és egy ilyen bizottsági csapattal közös programot szervezni.

Juhász Huba, 2020. 09.05.

Útravalóul végzősöknek Orvosi hiszekegy

Hiszek az emberben.
Hiszek a mindennekfelett álló egészség lényegében,
Test és lélek boldog egységében,
Hiszek a gyógyulásban,
Minden baj legyőzésében,
Az ember örök igazában a fájdalommal szemben,
Hiszek egy tökéletesen működő, egészséges testben,
És nyílt lélekben,
Amelyben nincs ármány, árulás és alávalóság.
S ami rossz benne, az legyőzhető.
Hiszem, hogy győzhetünk a rémség, a szenvedés,
Az igazságtalan borzalmakkal szemben.
Nem hiszek a tévedésben, de tudom, hogy létezik.
Szeretem az álmokat hajszólo,
A lehetetlennel szembeszálló,
Reménytelenségben is bizakodó
Földhözköttöttségében is szárnyaló
Alkotó emberi szellemet,
S csak a tudományos gőgöt, a butaságot üldözöm.

Hankiss János, 1990. október

Egy darab én

Az együtt töltött évek során átvett és átadott szokások mindkettőnket átformáltak. Mindegyikünkbe átkerült valami a másik kedvességéből, stílusából, háklijaiból. A részben-másikká-válás transzformációját megmosolyogni mindennapos.
Az elválás nyári fagyként dermeszti vonásaim; az előző mosoly értékrendem formálódása nyomán hirtelen már csak idétlen vigyorként hat. Az előbb még kedves viccnek tetsző metamorfózis most undok és kegyetlen játék velem.

Végleges. Kár volna szépíteni. Elválásunk után újra már semmi nem lesz olyan, mint akkor... Lehet, hogy szebb, jobb lesz, de olyan már soha. S a búcsúval egy darabot magamból temetek.

Pici, 2003. április

